

HOOGSPANNING

Deze bundel bevat verzamelde verhalen van
jonge schrijvers in Wassenaar,
naar aanleiding van de Verhalenwedstrijd 2008,
georganiseerd door het
Cultureel Overleg Wassenaar

Inhoud

Verhalen leeftijdscategorie 7 t/m 12 Jaar

4	Pip van Gelderen	<i>De Drie Dieven</i>
6	Clementin van Gelderen	<i>De Redding van de bijna geslachte paarden</i>
10	Julien Hilgeman	<i>Kika en Joep en de Marathon</i>
14	Ottoline van Gelderen	<i>Naar Egypte</i>
19	Caroline Maeinelli	<i>De Geboorte</i>
20	Vincent van Baarle	<i>Hoogspanning</i>
22	Lili Collot d'Escury	<i>Verhaal voor Ned.</i>
26	Sebastiaan van Ginneken	<i>Vijf uurtjes Amsterdam</i>
28	Noortje Kok	<i>Ontvoering</i>
29	Stefanie Siedenburger	<i>Wie is daar? Wie is daar?</i>
31	Ewa Sillem	<i>Storm op zee..</i>
35	Mick van Toorn	<i>Hoogspanning</i>

Verhalen leeftijdscategorie 13 tot 18 Jaar

39	Olivier Barge	<i>Op de Scooter</i>
40	Jasmijn van Beekum Merlijn Teepe	<i>Afghanistan</i>
43	Victor Bloem BasRijnbeek	<i>De Bermuda Driehoek</i>
44	Eva Boumeister	<i>De Wilde Paarden</i>
48	Danique Grol Sacha Stradmeyer	<i>De Geheimzinnige Tuin</i>
52	Laura van Hoeven	<i>Een Slecht Plan</i>
55	Mike de Jager	<i>Hoogspanning</i>
56	Oscar Keunen	<i>30 juli 1942</i>
57	Sophie Lammers Christine Schuller Myrthe Weltak	<i>De Machine des Doods</i>
60	Jikke de Lange Isabell Nevins	<i>De Rode Ballon</i>
63	Naomi Nevins	<i>Ontsnapt uit de Taliban</i>
66	Rebecca Nevins	<i>De Concierge</i>
69	Gijs Peters	<i>Het verraad van de scheepsjongen</i>
70	Reinier de Roy	<i>De ontvoering</i>
72	Douwe Schoemaker	<i>Hoogspanning</i>
73	Thom Thimans	<i>Spannings Verhaal</i>
75	Martine Trip	<i>De Voetbalwedstrijd</i>
77	Florine Valkenburg	<i>De Avond dat ik naar Duinrell ga</i>
79	Joris Weise Maxime van Zanden	<i>Hoogspanning</i>
81	Daan Bonset	<i>Inbraak</i>

De Drie Dieven

Er was eens een heel rijk meisje, en zij heette Puck. Op een nacht werd er bij haar ingebroken door DDD's (De Drie Dieven). Ze hadden haar vaders portemonnee genomen en een paar gouden sieraden van haar moeder. Het alarm hadden ze stukgeslagen met een hamer. Er lag op de deurmat een briefje:

*Vertel het niet aan de politie,
want anders ga je eraan!
Groeten, DDD's*

Oké, mannen, dat was goed werk vannacht, Zei Diederik. Diederik was de hoofdmeester van DDD-club. De DDD-club, was een dievenclub. Het waren Daan, Dirk en Diederik.

Toen gingen DDD's naar de Albert Heijn. Daar gingen ze cola, chips en snoep stelen, en dat stopte ze allemaal in hun zakken en in tassen. En ze kochten maar een ding. Zo deden DDD's dat altijd. Bij bijna iedereen in het dorp was er wel eens ingebroken.

Ondertussen vond Puck het heel eng, dat er bij haar was ingebroken, maar haar vader en moeder zeiden het toch tegen de politie, want ze wisten dat DDD's hen toch niets zou aandoen. De volgende dag liep Puck naar school. Toen zag ze een gat in de grond. Puck ging daar even kijken. Toen viel Puck erin!

Ze viel op haar billetjes in de aarde. AÛ! Toen zag ze een gang, en je moest kruipen om erdoor heen te gaan. Toen

zag ze allemaal spullen, en wat zag ze daar! De portemonnee van haar vader! En de sieradendoos van haar moeder! Dit was misschien wel het rovershol van DDD's!

Toen hoorde ze jongensstemmen... DDD's! Oh, ze moest zich snel verstoppen! Ze verstopte zich achter een grote kast.

Daan, Dirk en Diederik kwamen binnen. Ze hadden heel wat gestolen van de Albert Heijn. Ze dronken wat cola en aten wat chips en snoep. Toen zei Diederik: LEKKERE buit, jongens! Dat hebben we weer goed voor elkaar gekregen. Toen gingen DDD's zakkenrollen in de langstraat. Ze moesten wel goed oppassen, voor de politie, want die zocht ze. Maar de politie wist toch niet hoe ze eruitzagen! Dat stelde Daan, Dirk en Diederik gerust!

Maar, de dieven wisten niet dat een meisje het wel wist! Puck! Want die zat nog achter de kast! Snel rende ze naar huis, en zei tegen haar moeder wat ze had beleefd. Vandaag ging ze maar niet naar school. Haar moeder belde snel de politie, die kwam er meteen aan. Puck liet het rovershol zien. En Puck zei dat ze DDD, s hoorde zeggen dat ze naar de langstraat gingen om zakken te rollen. Ze gingen naar de langstraat. Toen zag Puck ze. De politie ging naar ze toe en pakte ze. Ze gingen naar de gevangenis en de politie gaf alles terug.

De Redding van de Bijna Geslachte Paarden

Ik ga even naar buiten. Riep Femke. Is goed, maar kom wel voor zes uur thuis. Riep haar moeder nog voor ze de deur uit ging. Het was pikkedonker buiten maar de grond werd verlicht door de lantaarnpalen. Femke liep een stukje over haar manege en liep even langs alle paarden. Toen kwam ze bij het bospad aan en liep een klein stukje het bos in. Een eindje verder kwam ze allemaal paarden tegen. De paarden stonden allemaal achter een hek. Naast het hek stond een klein huisje waarop stond: PAARDEN SLACHTERIJ. Femke keek naar het huisje en kwam er toen pas achter dat het een paardenslachterij was. Wat zielig! Al die paarden kan je toch niet slachten! Riep Femke het iets te hard. Jawel hoor. Hoorde ze een stem achter zich zeggen. Femke draaide zich met en ruk om. Mensen willen die paarden niet meer hebben of ze zijn ziek, te oud of kunnen niet meer rijden enzovoort. Zijn deze paarden allemaal ziek? Vroeg Femke. Nee, deze paarden willen ze allemaal niet meer hebben. Zij de man treurig. Het is niet leuk om die beesies te slachten maar waar krijg ik dan mijn centjes voor? De man ging naar binnen en Femke bleef alleen achter. Ze keek naar een bordje waarop stond: De paarden worden alleen zaterdag van 10:00 tot 19:00 uur geslacht. Vandaag is het vrijdag hè? Morgen worden die paarden geslacht. Nee, daar komen veranderingen in. Zij Femke zacht. Oh, chips, het is al bijna zes uur! Ik moet naar huis! Femke racete naar huis en kwam hijgend thuis. Zo, zij haar moeder. Je bent nog net optijd voor het eten. De volgende morgen werd Femke vroeg wakker.

Ze kleden zich aan en liep naar beneden.
Haar moeder was ook al beneden. Het ontbijt stond al op tafel. Femke propte gauw een boterham naar binnen en liep naar de achterdeur. Ho, Ho, Ho, waar ga jij naar toe? Het is pas kwart over tien. Vroeg mijn moeder.
Kwart over tien al?! Ik moet rennen! Ik smiet de deur dicht. En rende weer het bospad op, het bos in, en een eindje verder kwam ze bij de slachterij aan.
De slachterij was open maar gelukkig was elk paard er nog. Zonder in de gaten te hebben dat die man keek smiet ze het hek open en alle paarden galoppeerde weg. Een paard dat helemaal achterin stond, liep naar Femke toe en gebaarde dat ze achter op haar rug mocht gaan zitten. Femke keek achterom en zag dat de man naar haar keek. Sorry! Riep ze. Maar ik kon het gewoon niet laten!
De man antwoorde: weet je, eh... Femke, Riep ik. Ja, Femke, ging de man verder. Dit heb ik nou eigenlijk altijd al willen doen. En weg was Femke. De andere paarden waren aan het eind van de weg even gestopt en wachten even op het paard waar Femke nu op zat want dat was de 'leider' van de groep. Maar toen ging het mis. De paarden liepen regel recht op het huis van de burgermeester af! En daar was de beeldtentoonstelling! Het paard van Femke stond stil en Femke gleed van hem af. Femke keek naar al die paarden die de boel bijna aan het vernielen waren. Oh nee, dit gaat echt heel goed fout. Dacht Femke. Eh,... paard of eh,... hoe je ook heet, wil je alsblijft tegen die andere paarden zeggen dat ze de boel niet moeten vernielen. Het paard stak haar neus in de lucht en maakte een soort gebaar van nee.
(nou ja, hij begrijpt me tenminste wel) Eh,... dan,... zorg ik ervoor dat jullie niet geslacht worden. Dat trok wat meer aandacht en het paard galoppeerde naar de andere paarden toe.

Onder tussen keek Femke naar de inspecteurs en bezoekers die zo te zien meer geïnteresseerd waren in de paarden die prachtig aan het galopperen waren dan in de beelden. Uiteindelijk vond Femke het wel genoeg geweest en riep de paarden bij zich. De bezoekers, inspecteurs, krantenmannen, interviewers de pers enzovoort, kwamen allemaal op Femke af stormen en vroegen Femke van alles. Femke gaf natuurlijk uitgebreid verslag en toen het (eindelijk) klaar was dacht ze er pas aan dat ze nog niet wist waar ze al die paarden moest laten. Nou ja, voorlopig zet ik ze maar even in de wei. Toen ze thuis kwam zij haar moeder: zo, jij bent lang weg geweest. Wat heb je allemaal gedaan? Dat is een heel lang verhaal. Antwoorden Femke.

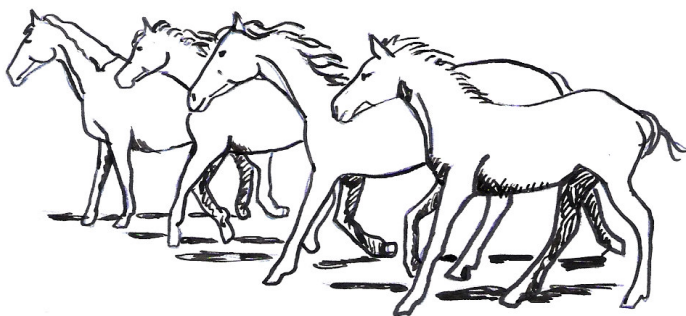
Na het eten ging Femke naar bed en ze was zo moe dat ze gelijk in slaap viel.

De volgende dag waren haar ouders al beneden en Femke kwam uiteindelijk ook. Zo, zo, dametje. Heb je het al gelezen? Vroeg haar vader. Wat? Vroeg Femke. Femke's vader sloeg de krant open en wees het aan. Femke rukte de krant uit zijn handen en las het nieuwsgierig voor:

Beeldtentoonstelling wordt verstoord door kudde paarden.

Vanmiddag om 11 uur werd de beeldtentoonstelling in raadhuis de pauze verstoord door Femke S. (10 jaar) met haar kudde paarden. Uit onderzaging van de pers bleek dat de paarden zijn bevrijd uit de paarden slachterij vlak bij het Noordelijke bos. De slachter bleek te hebben gezegd dat hij het geen probleem vond. De bezoekers van de beelden wonden kennelijk de paarden een mooier kunstwerk dan de beelden. De kunstenaars waren bang dat hun beelden kapot gingen maar Femke S. is zo slim geweest om de paarden te kalmeren. De burgemeester was kennelijk ook onder de indruk en vind dat deze jonge dame een beloning verdient van €50,00.

Toen werd er aangebeld, haar vader deed open. Er stond een man voor de deur. De man zij: ik denk dat ik u moet teleurstellen dat ik uw spullen in beslag moet nemen, tenzij u de schade kunt betalen. Kunnen we daar nog twee dagen voor krijgen? Vroeg Femke's vader. Eigenlijk is dat niet toegestaan maar voor deze ene keer. Nee, wacht, dat hoeft niet. Zij Femke. Maar kunt u er wel twee uurtjes voor geven? Vooruit. Zij de man. Oja, en Femke, wat doen die paarden in onze wei? Vroeg haar moeder. Oh, eh,... die breng ik zo weer weg hoor. En weg was ze. Ze gebruikte het geld voor een advertentie: Kunst paarden te koop! Binnen tien minuten waren alle paarden al verkocht! Behalve een paard: de leider. Die hield ze zelf maar, en haar ouders vonden het gelukkig goed. En het leuke is nog: mijn vader hoeft niet alleen zijn spullen niet weg te doen, want nu hebben die paarden ook nog een thuis!

Kika en Joep en de Marathon

Het was een warme dag. Kika en Joep gingen samen naar school. Ze zaten in dezelfde klas. De juffrouw had een belangrijke mededeling. De school ging meedoen om geld in te zamelen voor het goede doel. Het geld was bestemd voor kinderen in Afrika die nog geen school hadden. Maar.....de kinderen moesten er wel veel voor doen. Ze moesten er **HOOGSPANNING** voor leveren. De kinderen konden meedoen aan een marathon. Daarvoor moesten ze naar een ander land. Ze moesten ook sponsors zoeken en loten gaan verkopen. En Jolanda een meisje uit de klas had ook een idee. Ze ging sieraden maken en die ging ze voor de dubbele prijs verkopen. Max een vriendje van Joep ging een bus regelen bij het bedrijf van zijn vader, zodat de hele klas de marathon in Zwitserland kon gaan lopen. Mayu een andere vriend uit de klas regelde de fanfare want die kon dan geld ophalen voor de muziek. Julien ging naar een supermarkt in de buurt en kreeg van de hele aardige eigenaar eten en drinken voor de hele reis. Maarten had ook een goed idee, hij had een oom die in een sportzaak werkte en die kon voor iedereen shirtjes regelen. Justus had ook een goed plan, hij ging voetballen verkopen met de handtekening Van Christiano Ronaldo erop. Dit was toevallig zijn buurman en die was altijd in voor een goed doel. Elke dag ging de juffrouw een uur hardlopen met de hele klas. De kinderen kregen een topconditie. Een dag daarna probeerde ze een toverdrank te maken. De toverdrank van Astrix en Oblix, maar helaas mislukte het omdat niemand achter het geheime recept kwam.

Eindelijk was het zover, op maandagmorgen stond de bus klaar om te vertrekken.

De hele klas ging de bus in .

Julien, Max, Justus, Mayu , Maarten, Kika en Joep gingen op de achterbank zitten. Het waren zeven dikke vrienden. Achter de bus en voor de bus reden politie motoren. De burgemeester ging ook mee. Alle mensen zwaaide de kinderen uit. De bus ging rijden.

Iedereen zwaaide naar iedereen. Ze gingen via: West-Duitsland naar Zwitserland.

De burgemeester had de klas 10.000,- euro beloofd als iedereen de marathon Ging uitlopen.

Maar ze deden er 3 dagen over om het te halen. Ze hadden 24x pauze en ze overnachten 3 keer.

Eindelijk waren ze in Zwitserland aangekomen bij het meer van Geneve. Het was de bedoeling dat ze de marathon om het meer gingen lopen.

Ze gingen de kamers inrichten. Er lag een brief op de tafel en er stond op:

**LET OP ER LIGGEN VALKUILEN OM HET
MEER VAN GENEVE!!!!**

De jongens moesten er erg hard om lachen. Dit was zeker weer een grapje van de meisjes. De volgende dag was de marathon en dan moesten ze **HOOGSPANNING** leveren voor het goede doel.

De shirtjes die Maarten had meegenomen zaten perfect. Ze hadden allemaal heerlijk hun ontbijtje op wat Julien had geregeld. Na afloop gingen ze met ze allen de voetballen van Justus verkopen. Dit leverde heel veel geld op voor het goede doel.

Het startschot werd gegeven en weg renden de kinderen.

Sommige kinderen uit Zwitserland deden ook mee. Ze hadden al vijf kilometer erop zitten toen er wat ergs gebeurde. Jolanda die een topconditie had liep voorop en viel in een kuil!!!!!!!!!!!!!! Alle kinderen probeerde haar uit de kuil te halen maar dat werkte niet. Gelukkig had Max een mobieltje bij zich en ging snel 112 bellen. De ambulance was snel terplaatse. Jolanda had twee gebroken benen. De burgemeester van Geneve vond de situatie véél te gevaarlijk!! Maarja ,wie o wie moest die rolstoel nou duwen? De burgemeester ging de marathon afblazen en de kinderen kregen het geld voor de nieuwe School van de burgemeester. Hij wilde de boef te pakken nemen die de kuilen rond het meer had gegraven. Wie de boef te pakken kon krijgen kreeg een beloning. De beloning was :250 euro en een mp3 speler en 2jaar GRATIS de Donald Duck. Toen iedereen lag te slapen gingen de zeven vrienden op onderzoek uit. Ze moesten zich zo min mogelijk hun laten zien. Guido dacht precies hetzelfde, Guido die sprong op de fiets. In de struiken stond een man met een geweer. Hij had donkere kleding aan en hij had een hoed op. Op de grond lag een grote schep en hij stond te telefoneren. Guido hoorde het gesprek van de man. De man wilde vannacht weer kuilen gaan graven en vroeg of de man wilde komen om hem te helpen. Guido ging snel terug naar het hotel om een groot visnet te halen. Hij wilde ze te pakken nemen. Onderweg kwam hij de zeven vrienden tegen. Hij riep vanaf zijn fiets dat hij iets op het spoor was gekomen en wanneer hij niet over een uur terug zou zijn dat ze dan de politie moesten waarschuwen. Een uur later was hij nog niet terug gekomen, de zeven dikke vrienden gingen naar de politie. Op het politiebureau geloofde ze er geen steek van. Ondertussen had Guido het erg druk met de boeven.

Ze waren een diepe kuil aan het graven, hij moest een plannetje bedenken. Hij had een goed plan. Maar hij had er hulp bij nodig. Zijn plan was als volgt: hij ging wachten tot de andere kwamen en dan moesten ze aan de Andere kant gaan staan en samen het net over de kuil heen gooien.

Eindelijk kwamen ze eraan. De boeven waren aan het graven en de jongens gooiden het net over de boeven heen.

Julien kon goed knopen maken en maakte de handen en voeten vast van de boeven. Max belde de politie en de burgemeester. De boeven werden naar het politiebureau gebracht en werden veroordeeld tot

2 jaar gevangenisstraf en het bouwen van een school in Afrika. Guido won de prijs en de andere kinderen kregen van de burgemeester een iPod nano.

Iedereen was blij!! De school kwam er en iedereen had *HOOGSPANNING* geleverd.

De bus keerde weer terug en het liep goed af.

Naar Egypte

Woensdag, 9 februari 2008

Lief Dagboek,

Ik kreeg vandaag te horen dat ik ga verhuizen naar Egypte

💀😞💣*. Ik zal alles even uitleggen.

Mijn ouders zijn archeoloog en zijn vooral in Egyptische dingetjes geïnteresseerd. Omdat hier natuurlijk bijna niks te vinden is, gaan we naar Egypte. Als ik klaar ben met de basisschool, (ik zit nu in groep 7) gaan we weg. Ik vind het echt heel stom! Ik moet nu weg van al mijn vriendinnen, oma en opa, mijn nichtje Sanne, verder nog familie en het allerergste, Saartje. Saartje is onze benner sennen hond die al lang bij ons woont. Ze mag niet mee in het vliegtuig. Saartje gaat naar iemand anders, denk ik. En je begrijpt het al, ik moet dus ook weg van Noortje. Gelukkig hebben mijn vader en moeder nog geen huis gekocht, ze willen het eerst van dichtbij zien. Dus gaan ze volgende maand naar Egypte om een huis te zoeken.

“Anna, het eten is klaar. Kom je naar beneden?” Roept haar moeder. “Ik kom zo!” Roept Anna terug.

Ik moet nu eten, maar ik schrijf misschien morgen weer.
Doei, Anna.

Aan tafel is een ongezellige sfeer,

Anna probeert het nog een keer: "Mam, kan Saar echt"
"Nee," valt haar moeder haar in de reden "Saar gaat niet
mee, **EN NU WIL IK ERECHT GEEN WOORD MEER
OVER HOREN!!!!**"

Een paar maanden later, loopt Floor na het eten met
Anna mee naar haar kamer. "Waarom loop je met me mee?
Ga je tanden poetsen!" roept Anna tegen haar zusje.
"Anna, ik wil niet dat Saartje hier blijft. Kunnen we niet
een plan verzinnen?" vraagt Anna's zusje. Eigenlijk vind
Anna het een best goed idee. "Ja, goed bedacht!" zegt
Anna tegen Floortje. "We kunnen een plan kunnen
verzinnen dat we niet naar Egypte gaan! We hebben een
jaar de tijd om een plan te verzinnen. Anna pakt haar
dagboek. Dit schrijft ze erin:

woensdag, 12 april 2008

Plannen om niet naar Egypte te gaan: (Van Anna en floortje)

- *In hongerstaking gaan.*
- *Verstopen als we net wegaan.*
- *Een brief maken dat papa en mama ontslagen zijn
van hun werk.*
- *boos naar ze kijken, altijd! ☹*
- *Met heel veel mensen protesteren en in de krant een
protestbrief zetten.*
- *dat anna gaat blijven zitten in goep zef? sit!*
- *Doen als of ik allergisch ben voor zand.*

"Ik weet niets meer," zegt Floortje. Anna leest de vragen
door. "Die is goed, Floor! Die doen we!" zei ze, zo gezegd, zo
gedaan!

Zo schreef ze eerst:

Ik ga naar school, ik ging naar school, wij gingen naar school, zij gaan naar school. En school is heel leerzaam en leuk!

Nu zo:

ik ga naar school ik ging naar school wij gaan naar school zij gingen naar school EN SCHOOL IS STOM!

En ja hoor! In groep 7 bleef ze zitten! Het werkte, voor maar 1 jaar, want het jaar daarna bleef ze weer zitten, maar zeiden haar ouders: "Dan gaan we maar naar Egypte als jij in groep 8 zit, het kan niet anders."

Voor niks 2 jaar blijven zitten, dan maar het 1-na beste plan:

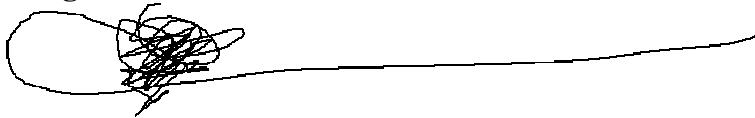
DE BRIEF!

Geachte heer/mevrouw,

Omdat u vorig jaar niet bent kunnen komen naar Egypte, hebben wij iemand anders de opdracht gegeven in Egypte naar Egyptische frutseltjes te zoeken.

Het spijt ons, maar het is uw eigen schuld!

Hoogachtend:

**Voorzitter archeologenclub Den haag - Amsterdam
Willem van frutseltjes tot stethoscoop**

Helaas, haar ouders hadden het wel gemerkt, Volgend plan!
Protesteren! Anna en Floortje hadden een kleine advertentie in de dorpskrant gezet:

Anna en Floortje willen niet naar Egypte!

De 13-jarige Anna en 7-jarige Floortje willen niet verhuizen naar Egypte. Hun ouders gaan daar een huis kopen. Als u dit leest, vader of moeder van de meisjes, blijf toch hier!

Maar deze krant belande in de haard voordat haar ouders het konden lezen. Het hielp weer niets.

Volgend plan: allergisch zijn voor zand, hoe doe je dat nou? Volgend plan: in hongersteking gaan, maar... "Maar Annie, ik hou zoveel van lekkere snoepjes, ik wil lekker snoepjes en ioly's en ijsjes eten! Anna vond snoepjes zelf ook wel lekker, ging dus ook niet door. Heel boos naar ze kijken en verstoppen als we net weggaan dan. Maar Anna had een beter idee: Weglopen! Ze maakten samen een grote tas met levensmiddelen klaar, en liepen weg. Waar naartoe wisten ze nog niet, ze hadden wel een briefje neergelegd:

Wij komen pas terug als jullie GROOT in de krant zetten dat we niet meer naar Egypte gaan! Anna & Floortje

8 nachten hadden Anna en Floortje in een boomhut in een voortuin van een huis dat te koop stond geslapen. Toen kwam dit op de voorpagina van de dorpskrant:

Anna en Floortje maken groot drama voor niks

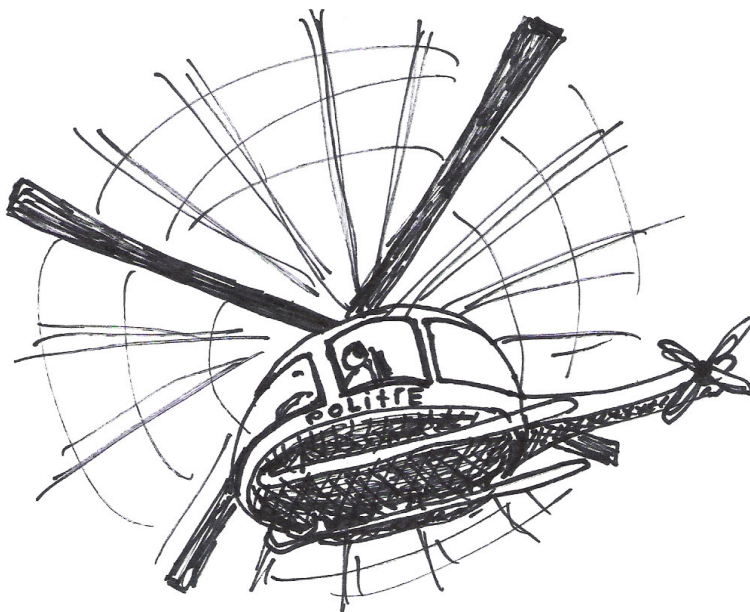
Anna en Floortje, dit zijn jullie ouders. Waarom lopen jullie weg voor zoiets leuks? Volgens ons begrijpen jullie het niet helemaal.

Wij verhuizen niet naar Egypte, maar hebben daar een 2^e huis gekocht. En Saartje gaat alleen naar het asiel als wij naar dat huis gaan.

Wij waren erg ongerust toen we jullie briefje lazen. Begrijpen jullie dat niet? Als jullie ooit nog eens zoiets doen, Krijgen jullie je zin en gaan we niet naar dat leuke vakantiehuis in Egypte met zwembad in de tuin Dus kom nu alsjeblieft naar huis!

Anna en Floortje dachten allebei hetzelfde:
Wat een valse list om ze naar huis te lokken!
Maar straks was het waar, je zet natuurlijk niet zo'n groot
stuk hierover op de voorpagina!
O, wat moesten ze doen... het liefst zouden ze naar huis
gaan, maar ze besloten het niet te doen, om het nog een
beetje erger te laten maken, met spannende
politiehelikopters en zo...

Ze hielden het nog een week vol, en inderdaad was er veel
politie, ook helikopters, Vermistposters...hoe konden ze nou
nog eten kopen en een krant halen? Ze besloten weer naar
huis te gaan met de politie. Eenmaal thuis... ja, knuffel,
boos/blij zijn, zoals dat hoort te gaan. Het was waar dat het
huis in Egypte een vakantiehuis was en dat Saartje daar
alleen naar het asiel ging als ze naar Egypte gingen.

De geboorte

Toen ik nog in de buik zat, was mijn moeder doodziek. Ze had de striptokok. Die ziekte was voor mij erg besmettelijk, omdat ik aan haar vast in haar buik zat. Bij de bevaalling ging het fout, ik kreeg ook striptokok. Ik was doodziek. Als een baby geboren wordt, gaat hij normaal gelijk huilen, maar bij mij was dat niet zo, ik was doodstil en blauw. Ik was niet rood, zoals de meeste kinderen zijn.

Vlak na mijn geboorte moest ik snel in een couveuse, daar komen kinderen in te liggen die te vroeg geboren zijn.

Best raar dat ik daar lag, want ik was een super grote baby. Superrr raar!

Toen ik in de couveuse lag was ik niet goed aan het ademen, dus ik moest aan het infuus.

Eerst werd het infuus in mijn hand geprikt, maar langzamerhand kon ik mijn hand steeds meer bewegen, dus moest het infuus in mijn voet.

Na twee dagen was dat ook geen optie meer. Toen mijn vader en mijn moeder naar mij toekwamen in het ziekenhuis, schrokken ze. De dokter had een stuk hoofdhaar afgeschoren en daar het infuus in gedaan. Om het ritme van mijn hart goed in de gaten te houden, werden er allemaal plakkertjes op mij geplakt 1,5 week daarna mocht ik naar huis, ik heb 2 weken in het ziekenhuis gelegen.

Go to home!

Hoogspanning

3 maart, 10.52

Ik had me wekker gezet en stond op. Ik wist dat ik vandaag mijn spreekbeurt had, maar had geen tijd om hem voor te bereiden. Ik liep naar de douche en ik had geen warm water. Ik ging maar niet douchen. Toen ik beneden kwam ging ik naar school. Het regende heel hard. Ik zei in me~elf 'het lijkt wel of het vandaag extra somber is'. De eerste bel ging en ik wist dat ik aan mijn spreekbeurt moest beginnen. Dat deed ik ook en ik kreeg hem af. Ik keek op mijn horloge en zag dat het half drie was. Ik moest naar de bijles wiskunde! Ik rende door de gang de klas in. Net toen ik zat hoorde ik een gil en twee schoten. Vanaf dat moment wist ik dat het fout was. De leraar van wiskunde stopte met lesgeven en rende naar buiten. Dat had hij niet moeten doen. De mensen met het geweer zagen hem en rende de klas in. Ze dwongen hun om onder de tafel te liggen. Ik deed dat niet was ik was te gespannen. Ze keken me aan en schreeuwden. Iedereen had het door, het zijn gijzelaars. Maar niemand wist wie die mensen waren en waarom ze ons pakten en of we nog levend overblijven. De gijzelaars keken naar buiten en hoorde in de verte sirenes. In een van de politie auto's kwam een bemiddelaar. Hij zei door de microfoon 'zeg wat u wilt hebben en wij geven het maar laat die kinderen vrij'. Ze reageerden niet. Toen iedereen gekalmeerd was vroeg een van de kinderen of hij naar de wc mocht. Dat mocht hij en hij zag een kans om te ontsnappen maar dat deed hij niet. Hij zag wel een ander pakketje liggen. Hij riep de gijzelaar en hij moest het heel voorzichtig oppakken. Eenmaal aangekomen in het lokaal zagen ze dat er eten in zat en een soort telefoon. Met die telefoon

konden ze met de politie praten die beneden stond. De beste vriend van mij, Erik vroeg toen waarom ze ons gevangen hielden. Voor het eerst begon de man een beetje normaal te praten. Hij vond dat hij geen rechten heeft in Nederland. Je kon zo aan zijn accent merken dat hij uit Turkije kwam. Alle blanken behandelen ons verkeerd en ze moeten nu even in hun oren knopen dat ik gelijk heb zei de andere gijzelaar. Iedereen vond ze eigenlijk nog best aardig. Maar wat hebben wij hier dan mee te maken? Door jullie te gijzelen kunnen we op het nieuws komen en dan het recht in de camera zeggen.

3 dagen later

Ze zetten de radio aan en hoorden dit: Goedenavond allemaal. De gijzeling in het schoolgebouw De Leeuw is nog steeds bezig. De politie gaat vandaag ingrijpen om de gegijzelden te bevrijden. Ze zitten nu al drie dagen vast, maar hebben wel gegeten en gedronken. Dan nu het andere nieuws. De gijzelaars zetten de radio uit en gingen weg. Het was al een uur later en toen zagen de gegijzelden hun kans. Ze renden door de school en renden naar buiten! Ze waren helemaal opgewonden. De bemiddelaar zei op een kalme toon 'kom nu naar buiten en er zal niks gebeuren'. De gijzelaars kwamen naar buiten en excuseerden zich tot de gegijzelden. Uiteindelijk kregen de gijzelaars 4 jaar + TBS. Een jaar later is iedereen nog steeds geschrokken, maar iedereen denkt er al niet meer aan. Hetzelfde jaar ondanks de omstandigheden heb ik mijn eindexamen VWO Gehaald !!!

Verhaal veer Ned.

Deze week was het proefwerkweek. Op zich had ik, Stella van Buren, wel goed geleerd.

Ik zat in 6 Hovo en moest, wilde en zou overgaan.

Maandag werd ik zoals altijd wakker door de wekker.

Ik sprong onder de douche, herhaalde mijn franse woordjes, en sprong weer uit de douche. Nadat ik me had ofgedroogd liep ik naar mijn klerenkast en pakte een broek, een T-shirt, sokken en ondergoed.

En deed het aan, liep naar beneden waar mijn moeder een lekker ontbijtje had gemaakt.

Nadat ik het gebakken eitje ophad ging meteen naar school. Toen ik aankwam op het schoolplein waar alle zesde klassers aan het wachten waren, liep Lina, mijn vriendin, naar me toe. Het was ondertussen kwart voor tien en ik moest dus over vijf minuten mijn proefwerk maken. Lina en ik startte het standaard gesprek: of ik goed geslapen had en of ik goed geleerd had. Nadat we nog even bijgepraat hadden over die ene leuke jongen, was het tien voor tien. De bel ging en de deuren zwaaiden open, en toen we met de hele klas naar binnen liepen kreeg ik toch een beetje krampen in maag. We moesten rustig gaan zitten en vooral niks zeggen. De toetsen werden uitgedeeld. De mevrouw telde of en op drie mochten we op ons blaadje kijken. Toen ik de eerste vraag zag ik al: "Help!"

De proefwerkweek was voorbij en ik was echt helemaal kopot. Ik snapte er helemaal niks van! Ik kon echt niet wachten tot ik de uitslag kreeg, hier hing namelijk heel veel af. Dit was het vierde proefwerkweek.

Dinsdag moest ik tussen 16.00 en 18.00 gebeld worden anders was ik niet over. Ik was zo bang. Straks was ik niet over dan kon ik niet naar de universiteit, straks was ik niet over en dan moest ik nog een jaar school doen! Ik bleef gewoon van 16.00 tot 18.00 thuis en ik zou niet verder dan 5 meter van de telefoon blijven. Oke om 17.46 moest ik wel heel erg nodig naar de wc, maar ik was bang dat als ik op de wc zat en de telefoon meenam, dat de batterij opraakte of dat ik hem op de stenenvloer zou laten vallen. Maar ik moest zo nodig! Dus uiteindelijk heb ik toch de telefoon meegenomen en ben op de wc gaan zitten. Echt net toen ik zat ging de telefoon, het was een prive nummer. Eerst durfde ik hem niet op te nemen, en liet hem dus een paar keer overgaan. Ik moest hem toch wel een keer opnemen dus dat deed ik. Het bleef even stil aan de andere kant van de lijn.

Ik hoorde een zucht en een stem begon te praten:
 "Stella.. Ik ben over!" Riep de stem.

Ik begreep dat het Lina was, en ik zei:
 "Lien, super goed gedaan, je verdient dat ook! Alleen ik ben nog niet gebeld, dus ik hang nu op.

Ik beseftte me dat als Lina na mij op de namenlijst stond en zij al gebeld was, ik.....Nee dat kon niet, bedacht ik terwijl er tranen in mijn ogen stonden. Het moest wel zo zijn.

Ik legde zonder aandacht de telefoon in de wasbak. Ik trok door en liep naar de woonkamer. Mijn vader en moeder kwamen als beesten op me afgerent, maar toen ze mijn verdrietige gezicht zagen sloegen ze een arm over me heen en fluisterde dat ik goed mijn best had gedaan. Het was dan allemaal wel goed bedoelt, maar dit was eentje wat ik niet nodig had. Ik hoorde opeens het geluid van de telefoon. Snel keek ik op de klok het was 17.55.

Ik keek om me heen, waar was die telefoon nou?!

"Mam, pap help me! Waar is die telefoon?!" schreeuwde ik. Mijn vader en moeder sprongen meteen op en begonnen overal te zoeken.

Ik beseftte me dat de telefoon nog in de wc lag en rende er naar toe. Het was weer een prive nummer. Ik nam op met mijn laatste beetje hoop. "Hallo met Stella."

"He Stel, en? Ben je al gebeld?" Vroeg lina nieuwsgierig.

"Nee lien!" antwoordde ik. Zonder nog iets te zeggen of een antwoord op te wachten hing ik op. Twee minuten had ik daar nog in die wc gestaan, totdat weer de telefoon ging. Nu had ik er eecht genoeg van dat lina me de hele tijd belde! Ik nam op en sehreeuwde in de hoorn: 'Laat me nou eens met rust!'

"o, dus mevr. Van Buren wil niet horen dat zij geslaagd is?" zei een vrouwen stem.

"Gefeliciteerd Stella! Je bent geslaagd!" vervolgde mevr. Van Bengelen. Ik wist niet wat ik moet zeggen!

Ik, Stella van Buren, was geslaagd!

Ik mompelde iets dat een bedankje moest voorstellen.

En meteen hing ik op, en gilte het uit!

"IK BEN GESLAAGD!"

Einde.

Vijf uurtjes Amsterdam

Het is 7 juli 2006, ik was thuis met mijn hele gezin. Ik ging samen met mijn broer Christopher naar Amsterdam om nieuwe speakers te kopen. We fietsten erheen en eigenlijk hebben we wel honger, dus gingen we even wat eten. Christopher was eerder klaar, dus ging hij alvast naar de Media Markt. Toen ik eindelijk klaar was, ging ik ook, maar ik kon het helemaal niet vinden. Dus vroeg ik het aan iemand en hij wees een middelgroot steegje zonder echte verlichting aan. Dat vond ik wel raar, maar ja, misschien is het wel zo. Gek genoeg kwam die vent achter me aan, dus ga ik wat sneller lopen, maar bij elke afslag komt er iemand aan. Uiteindelijk kwamen er zes mannen op me af.

Thuis, mijn moeder en zusje waren wel ongerust, want we hadden gezegd dat we in 2 uurtjes thuis zouden zijn, maar er waren al negen kwartiertjes voorbij. Mijn vader en broertje zeiden: 'het is vast een beetje uitgelopen' en zo begon er een soortement van ruzie tussen de vier.

Terug in Amsterdam stond ik in een steegje helemaal vastgekleefd aan de muur. De zes mannen waren Marokkaanse en Turkse atkmst en liepen langzaam verder, dreigend met angstaanjagende messen. Ik wou een plannetje voorbereiden, maar kon niks verzinnen. Ze stonden nog maar op een metertje afstand. Ik probeerde nog op de muur te klimmen, maar op de helft hield grootste mij opeens vast. De anderen stonden eromheen en de grote liet me vallen.

Toen kwam de man, waar hij het net aan had gevraagd, en trok en Arabisch kromzwaard, hield die op m'n keel en

zei: 'je kan ons maar beter helpen, anders vermoorden we je.' Hij was volgens mij ook de leider.

Ineens pakte hij een mobieltje en belde iemand.

Thuis ging opeens de bel. Mijn vader, nog steeds niet ongerust, nam op. Het waren Marokkanen en zeiden: 'wij hebben een van je zoons en er ligt ook een bom in jouw huis. Als jullie niks eraan doen, totdat wij beide zoons hebben, laten we de bom niet afgaan. Dan komen we naar jullie.' M'n vader zei; 'wie zijn jullie, waar zijn ... ?'

Er was opgehangen. Ze gingen meteen naar de Politie, maar toen ze terugkwamen, waren alle deuren open en hoorden een waanzinnige piep, daarna een waanzinnige knal en toen niks, want het was afgelopen.

Toen de Marokkanen in de Media Markt kwamen, zagen ze mijn broer half huilend zitten en dachten ... hier hebben we ook niks aan, dus gooi al je messen maar naar iedereen die je ziet en de jongens, en laat de bommen onder jullie trui ook maar ontploffen. **KNAL!!!**

Ontvoering

Het is zo heet vandaag. Nog maar een dagje school en we hebben lekke 8 wken vakantie. Ik fiets naar school. Ik kijk achterom, om te kijken of er geen auto aankomt, om over te steken. Ik stop. Er rijdt een rode eend achter me en ik stop. De man met bruin haar in de auto laat mij voorgaan. Ik steek over. Nog twee straten, ik ben bijna bij school. Terwijl ik om de hoek ben, rijdt de rode auto nog steeds achter me. De auto rijdt steeds zachter. Ik probeer sneller te fietsen, maar het lukt niet. De rode auto rijdt nog steeds naast me. De man in de auto kijkt me aan of hij iets van plan is. Opeens zet hij de auto voor mijn fiets, midden op het fietspad. De man stapt uit de auto en trekt me van mijn fiets. Mijn vriendin Joyce komt net om de hoek fietsen. Ik probeer haar naam te roepen, maar de man houdt zijn hand voor mijn mond. Ik sla ... sla de man, maar hij laat niet los.

Joyce stapt van haar fiets en probeert me te helpen. Gelukkig lukt het. Joyce pakt haar fiets en neemt mij achterop. Ze fietst zo snel als ze kan naar school. Maar de man stapt weer in z'n auto en rijdt achter ons aan. "Snel Joyce, hij haalt ons bijna in ... snel." Ik weet dat Joyce niet sneller kan. Wat moet ik doen? Gelukkig zijn we bijna bij school. Opeens valt Joyce neer op de grond. Ik probeer haar wakker te schudden. Ze is flauwgevallen. Ik neem haar op mijn rug de school in. Daar staat een leraar. Ik leg alles uit.

Wie is daar? Wie is daar?

Vandaag is ergens mijn ongeluksdag, ik zit de hele dag al te piekeren over die ene droom die steeds maar weer terug komt. Volgens mij is het een soort nachtmerrie die op het laatste nippertje niet goed uitloopt. Mijn vrienden verklaren mij inmiddels al voor gek als ik weer over die droom begin, dus met hun kan ik er ook al niet over praten. Ik heb bijna geen oogdicht gedaan vannacht. Ik kon en wou maar niet in slaap vallen, omdat ik steeds maar weer die ene droom terug krijg ik wordt er echt kapot van. Het is een heel rare droom en hij is niet helemaal duidelijk. Ik zit in mijn kamer en het is donker ik lig in bed en durf er niet uit, mijn deur staat op een kier en er komt een straaltje licht naar binnen, ik voel duidelijk dat iets mij aan staart het zit precies tegenover mij. Inmiddels zweet ik al mijn hele bed nat. Ik weet dat ik uit mijn kamer kan maar ik weet niet wat mij daar te wachten staat en als ik uit mijn bed ga heb ik het gevoel dat iets of iemand mij wil vermoorden. Dit is wel zo'n beetje mijn droom.

Dan komt opeens mijn vriend en kamergenoot de deur binnenstormen. "Jij gaat vanavond mee en je kan je er niet meer onderuit halen. Daar is het te laat voor!"

Ik snap echt geen bal van wat hij net zei dus vraag ik "Waar gingen wij ook alweer naartoe?" "Naar de kroeg, slimpie. Was je dat nu al weer vergeten?"

Ik kan niet in mijn geheugen terug vinden dat hij dat heeft gezegd maar ik zeg gewoon "Oja, dat is waar ook." Eenmaal ik de kroeg blijkt het een beetje saai te zijn tot dat dit ene meisje verscheen recht voor mijn gezicht. Ik schrok me eerst te pletter maar al gauw ging ze aan de praat.

"Ik heb ooit langgeleden gehoord dat jij altijd last hebt van die rare droom, heb je die nog steeds?"

"Ja, hij komt elke dag weer terug." zeg ik met een sip gezicht. "Wil je mij vertellen waar de droom overgaat?"

Ik dacht dat het toch geen kwaad kan en vertelde mijn hele verhaal. Aan het einde zei ze "Weetje wat jouw droom misschien verhinderen? Je moet naar mijn tante gaan. Zij is iemand die help met problemen zoals de jouwe. Soms gaan er mensen naartoe die ergens bang voor zijn en dan aan het einde een gek vorig leven hebben. Bijvoorbeeld vertelde ze een keertje dat er een vrouw bij haar kwam die heel erg bang voor vuur was.

Ze viel soms al flauw als ze een lucifertje aanstook.

Uiteindelijk bleek dat ze in haar vorige leven een heks was en dat ze verbrand is op een brandstapel." Ik schrok van dat wat ze net zei. Eerst dacht ik dat het onzin was maar nu ze dit vertelde. Schrok ik toch een beetje.

Voordat ik het wist had ze al een papiertje in mijn handen gedrukt met het adres van haar tante. Toen ik een week later in haar praktijk kwam was ik bloed nerveus. Toen ik eenmaal aan de beurt was bleek het een heel aardig mens te zijn. Al gauw wou ze in mijn vorige levens woelen. Dus ik moest me ontspannen en mijn hoofd licht maken. Eerst lukte dit voor geen meter maar na een paar woordjes in mijn oor viel ik al gauw uit mijn ik.

Wordt vervolgt.

Storm op zee...

"Wat leuk!" Lotte was blij dat ze eindelijk een keer mee mocht met haar vader, Rubin. Hij was visser en ging elke dag varen op zee. De volgende dag stonden ze vroeg op. De straten waren helemaal leeg. Na vijf minuten lopen bereikten ze de kust, waar een aantal boten dobberden. Lotte herkende de boot van haar vader. Ze stapten aan boord en gingen de zee op. Na een tijdje stopte Rubin de motor en gooide hij het anker en het visnet de zee in, en daar zaten ze dan. Om zes uur 's morgens, ver van de kust, op zee. Geen van hen zei iets en ze genoten gewoon van hun uitzicht. Na een half uurtje stond Rubin op. "Het net kan eruit." Lotte knikte.

"He, wat raar...Moet je kijken wat een rare mist." Lotte stond op en keek naar het water. "Is dat normaal? Zo'n dikke laag mist heb ik nog nooit gezien. Je kan de kust niet eens meer zien"

De laag werd dikker en dikker, toen begon het te regenen. Eerst een beetje en daarna steeds meer. De lucht werd donkerder en er was gedonder te horen.

"Nee Lotte, dit is niet normaal, we moeten hier wegwezen." Rubin haalde het anker op en startte de motor, wanneer Lotte zich het net herinnerde.

"Maar pap, het net met de vissen!" En toen sloeg de bliksem in. "Dat maakt niet meer uit Lotte! We zitten midden in een storm!" Lotte schrok van Rubins reactie en ze begon niet meer over het net. "Nee he! De motor start niet meer!" Lotte voelde een golf van paniek over zich heen komen. Ze durfde niet naar haar vader toe te lopen, ze kon niet eens haar eigen voeten zien door de mist, maar op het moment dat Lotte en Rubin het helemaal niet verwachtten, stopte de regen, de bliksem stopte,

de lucht werd helderder en alleen een klein laagje mist bleef over. Alles was weer rustig. Ze keek naar Rubin, die voor haar stond, maar Rubin keek haar niet aan. Hij keek met grote ogen en een bleek gezicht boven haar hoofd. Zo bang had zij haar vader nog nooit gezien. Voorzichtig draaide Lotte zich om, bang dat ze in het gezicht van een spook zou kijken. Als ze zich had omgedraaid, maar ze zag eerst gewoon een muur houten planken, toen keek ze naar boven, en daar keek ze recht in de ogen van een man met een grote zwarte hoed. Zijn haren waren lang en wit en zijn ogen waren heel licht blauw. Op een oog, had hij een oogklep en op een hand, een haak. Lotte voelde zich duizelig worden. Het was een piraat.en toen werd het zwart.

"Lotte, ben je eindelijk wakker?" Lotte kon zien dat het Rubin was. "Heb ik nou gedroomd?" vroeg Lotte.

"Als je het hebt over een droom waarin wij rustig wouden varen op zee en uiteindelijk gevangen zijn genomen op een piratenschip in de 18e eeuw, dan heb je niet gedroomd."

Lotte was in de war. "Hoe kunnen wij nou in de 18e eeuw zitten?" "Het heeft met de storm te maken."

"Wat is er met me gebeurd eigenlijk?"

"Je viel flauw. He, stil even, ik hoor iets."

Er stond opeens een man voor de tralies, waarin Lotte en Rubin waren opgesloten. "Hier is jullie eten. Jullie moeten het dek schrobben en de touwen van het zeil moeten strakker en daarna mogen jullie het zilveren bestek van de kapitein poetsen."

Een paar uur later viel Lotte doodmoe neer op het stro. Het werk was zo zwaar. "Hoe lang blijven we op dit schip?" Maar haar vader sliep al.

Elke dag moesten Lotte en Rubin zware klussen verrichten.

Op een ochtend wanneer het eten werd gebracht door de man die het altijd bracht hoorden ze hele andere woorden uit zijn mond komen dan alleen wat hun klusjes waren voor die dag. "Luister, ik zeg dit maar een keer. Ik wil jullie helpen met ontsnappen, ik ga dan mee. Ik weet niet waar jullie vandaan komen maar het is zeker beter dan deze plek. Ontmoet me middernacht op het dek. We varen met de reddingsboot weg. Ik zorg voor de wachter." Lotte en Rubin stonden met hun monden vol tanden, maar voordat ze iets konden zeggen, was de piraat weg.

Het was middemacht, de piraat had de tralies van Lotte en Rubin nog open gelaten, zodat ze naar buiten konden gaan. Zo stil mogelijk slopen de twee de gang uit en de trap op. Elke tree kraakte. Het leek alsof ze meer kraakten dan normaal. "Waar is hij?" fluisterde Lotte.

"Geen idee, dit zal toch geen valsstrik zijn?"

Ze liepen iets meer het dek op. Ze voelden een hand op hun schouder en draaiden zich met een ruk om.

"Ik ben het maar. De wachter denkt dat ik waak maar hij komt zo kijken dus opschieten."

De piraat was zo handig met de reddingsboot dat de boot binnen vijf minuten al vaarde. "Spring erin!"

Ze sprongen alledrie in de boot "Hoe heet je eigenlijk?" vroeg Lotte. "Pablo. En nu stil" Pablo begon te roeien. Al heel snel waren ze ver van het piratenschip af, maar toen alles bleek goed te gaan, hoorden ze de noodbel van het piratenschip. Kanonskogels werden afgeschoten.

"Sneller, sneller!" schreeuwde Pablo. "Ze hebben ons gezien!" Toen merkte Rubin iets op. Precies dezelfde soort mist van de storm kwam weer, de lucht werd donkerder, het begon te regenen, steeds harder. Het gebulder van de kanonnen werd minder. En daar was de bliksem.

"Het begint weer! We gaan naar huis Lotte! De storm! Dit is een goed teken!"

Pablo was geïrriteerd

"Goed teken? We zitten middenin een storm!"

"Nee, we gaan nu terug naar huis, en jij gaat de toekomst in, waar alles beter is!"

En toen stopte alles, net zoals de vorige keer. Ze keken rond. En daar was de kust.

Hoogspanning

Hoe kan dit? Hij ging toch studeren? Hij stuurde ons elke week een kaartje dat alles goed ging? Wij stuurden hem elke maand € 2.500. -studiegeld? , zijn ouders keken nog eens naar Floris. Net op dat moment kwamen zijn vrienden binnen: Wouter Thorn en James. "Wat is er gebeurd?" : vroegen ze. "Hij ging toch studeren in Amsterdam?" " Rijk, de vader van Floris vertelde: "vier uur geleden hoorde we dat Floris in het ziekenhuis lag. Wij zijn meteen gekomen. Het bleek dat toen Floris in Amsterdam was hij helemaal niet aan het studeren was, hij was zwaar drugsverslaafd. Altijd wanneer zijn groot ouders en wij geld stortten kocht hij er alleen drugs van. voor ruim €5.000 per maand. Maar zes uur geleden nam hij een overdosis. Wat hebben we een geluk gehad dat iemand hem vond." "FLORIS! Eikel? Kijk wat je hebt gedaan? Je hebt je hele leven vergald, je ligt in coma en niemand weet voor hoelang!: Riep Wouter.

De volgende dag werden de ouders van Floris gebeld". "Hallo met Rijk". "Hallo bent u de vader van Floris de Zwart?" " Ja, dat ben ik". Opeens heel serieus:"U spreekt met dokter Joosten van het Erasmus Ziekenhuis in Rotterdam. Ik heb goed nieuws en slecht nieuws over uw zoon. Het goede nieuws is dat hij uit coma is maar... " "SCHAT HIJ IS UIT COMA, KOMWE GAAN ER METEEN HEEN. Ja. meneer Joosten, ga verder": zei Rijk blij en opgewonden! Hij dacht dat niets zijn dag meer kon bederven. Dokter Joosten vervolgde zijn verhaal "Nou hij is uit het ziekenhuis ontsnapt en hij heeft zo'n 5 tv's meegenomen, waarschijnlijk om drugs te kopen. Joosten hoorde eerst een klap en daarna niets meer. Toen

hing hij maar op. Rick was op de grond gevallen, ineengezakt en had daarbij de telefoon laten vallen. Ergens in Rotterdam heeft Floris net de vijf tv's verkocht voor €2.000. Hij ging naar het Centraal station Rotterdam om terug te gaan naar Amsterdam. Na een half uur wachten kan hij eindelijk de trein in. Floris denkt: "Als de conducteur komt zeg ik dat hij mij net gedaan heeft en ik naar mijn vrienden ben gelopen." Maar gelukkig voor hem kwam er geen conducteur.

De volgende dag is hij bij zijn drugsmaatje waar hij al zijn drugs koopt. Harry, de drugsverkoper zegt: "Als jij Hendrik Witteman vermoordt, krijg jij van mij voor €20.000 aan drugs." "DEAL zij Floris meteen!" "Elke dag gaat Hendrik om ongeveer half 4 een broodje kroket halen bij de snackbar om de hoek": Zei Harry. "Het is nu ... Jammer, tien over 7, je zult tot morgen moeten wachten.": Zei Floris. In deze nacht dacht ik aan Hendrik Witteman, een man die waarschijnlijk een gezin heeft. Ik dacht: "Waarom moet hij eigenlijk dood? Daarmee toen ik high was dacht ik daar niet over na." Toen zij ik tegen mijzelf: "Boeiend die Hendrik kan me helemaal niks schelen, €20.000 drugs kun je niet zomaar laten liggen." "En als ik die man nou alleen maar beroof, zijn creditcard afpak en al zijn geld jat? Nee, dan kan hij niet meer in zijn huis wonen." En toen voelde ik een stekende pijn in mijn rug. Ik was nog een beetje high en ik merkte niet dat iemand tegen mij stond te praten en mij een schop gaf. "Ga van mijn stoep aft vieze zwerver: zei een mijnheer "En wie bent u om dat te mogen zeggen zij ik minachtend." "Ik Hendrik Witteman, ambtenaar op het ministerie van Buitenlandse Zaken,. vraag u vriendelijk om te vertrekken": zei hij sarcastisch. "WAT u?": riep ik. "Ja ik!" "Mijnheer, u moet me helpen, ik weet het niet meer. Van hem moet ik u vermoorden maar ik wil het niet

maar toch wel want ik krijg dan zo veel maar dan bent u dood en... " "HO STOP": zei Hendrik. "Wat zei je allemaal, het gaat iets te snel. Jongenman zei Hendrik ben jij dronken of is dit een grap." 'Nee, mijnheer dit is de realiteit.' "Oke, nou is het welleuk geweest, waar zijn de camera's en wie ben je echt. Waar en wanneer wordt dit uitgezonden." "NEE!": Riep ik. "Dit is echt. als u me binnen laat vertel ik u alles." Na ongeveer een kwartier was ik klaar met praten. Hendrik keek me met stomheid geslagen aan. "Jongen je hebt geluk ik ben arts dus als je meegaat naar mijn kliniek dan onderzoek ik je daar. Maar beloof me ... dat je gewoon mee gaat naar e klinieken DAAR BLIJFT!" .

Hij onderzocht mij en ik hoorde hem brommen en zuchten en ik wist dat er iets goed mis was. Na een paar minuten zei hij: "Het spijt me dat ik het moet zeggen. maar je lichaam is heel erg beschadigd en misschien moet je linkerarm geamputeerd worden. Die arm is helemaal opgezwollen en vol met littekens, je botten beginnen langzaam weg te teren en het begint zwaar te ontsteken. Als je wilt dat dit niet verder verspreid moet die arm er af." Ik schrok me helemaal kapot. Toen begon ik allemaal rare gedachten te krijgen. Ik dacht dat meer drugs het enige medicijn zou zijn. Ik zag in Hendrik € 20.000, -drugs en ik pakte een van zijn kleine chirurgenmesjes en probeerde het in hem te steken. Toen bedacht ik: "nee. wie is hier nou degene die dood moest... IK". Ik stak het kleine chirurgen mesje in mijn arm. Mijn blik was Vaag van de pijn. ik kon niet mikken in mijn slagader ik zag niks. Toen viel ik weg. ik dacht dat het voorbij was. Plots werd ik wakker en lag zwetend in een bed. Een bekende stem zei: "als je het ook maar probeert om weg te komen". Het was dokter Joosten. Ik wist niet of hij het meende of niet. Mijn arm deed vreselijk pijn en ik

probeerde te krabben, maar het lukte niet. Ik keek naar mijn armen en benen. Ze waren met banden aan het bed vast gemaakt. "Nu komt het echt allemaal weer goed": dacht ik. Maar toen schrok ik me een ongeluk ik merkte dat mijn linker onderarm van plastic was. Vlak daarna kwamen mijn ouders en mijn vrienden binnen en ik heb me nog nooit zo gelukkig gevoeld als op dat moment, toen ik ze zag.

Op de scooter!

Het was vrijdag 13 september. Ik wist dat er iets zou gaan gebeuren vandaag, maar ik wist niet wat toen ik onder de douche ging had ik al geen warm water. Mijn mobiele was nog maar halfvol en de melk was op. Ik ging naar school en ging op de scooter. Na school ging ik naar een vriendje. Om ongeveer 11.00 uur ging ik vrolijk weer naar huis, want ik dacht de dag is al bijna om. Maar ik reed terug op mijn scooter en reed langs een rotonde van de andere kant kwam een auto. Die auto volgde mij de hele tijd. Opeens haalde de auto mijn in en ik kon geen kant meer uit ik dacht dat het politie was omdat ik links om de rotonde reed. Maar dat was dus niet het geval het waren vier Marokkanen. Zij hadden in hun handen messen en vroegen naar mijn sleutels en geld. Ik stond zo onder druk dat ik de sleutels maar gaf. Toen zij de sleutels hadden keek ik alleen maar naar het nummerbord. Toen gingen ze weg en keek weer naar het nummerbord. Ik belde supersnel aan bij een huis want mijn mobiele was ook afgepakt. Ik was binnen bij een onbekende en belde meteen de politie "112" en zij wat er gebeurd was plus het nummerbord dat ik nog wist. Na dat gesprek belde ik mijn ouders of ze mij konden ophalen. Ik was thuis en hoorde de telefoon. Het was 12.01 uur ik dacht bij me zelf vrijdag de 13de is voorbij dus dit moet goed gaan. Het was de politie die belde en ze zeiden dat de auto was gevonden langs de snelweg. Een half jaar later belde de politie weer dat de scooter was gevonden bij het laakkwartier en we gingen hem ophalen ik en me vader. We namen allebei geen geld en belangrijke dingen mee voor als we overvallen werden. Toen we daar aan kwamen stond daar mijn halve Aprilia waar alles vanaf was. Dit verhaal is echt gebeurd bij mijn broer en ik heb het naar mij zelf getrokken.

Afghanistan

Ik fietste naar school samen met mijn beste vriendin Emily. We vertelden elkaar wat we in het weekend hadden gedaan. Ze had een leuk nieuw jurkje gekocht en ik een paar All-stars. Zo ging het eigenlijk elke maandagochtend. Samen trappend door het bos op een snelheid van twee slakken. Meestal hielden we van het lachen. En als we de school naderden, kwamen we onze andere vriendinnen tegen. Daarmee begonnen altijd even dezelfde zwoegende dagen die om een uurtje of half drie weer waren afgelopen. Maar dit keer ging het anders. Toen ik thuiskwam, zag ik vader en moeder huilend op de bank zitten. Tante Louise was er ook. Ik vermoedde al dat er iets ergs was. Een koud gevoel bekreep me en er ging een rilling door me heen. Had het misschien met papa's werk te maken? Of was er iets met een familielid? Ik liep naar ze toe, in plaats van ploffend op de bank te gaan zitten, deed ik het heel rustig. Met een piepstemmetje vroeg ik wat er aan de hand was. Even bleef het stil. Vader boog zich naar voor en stond op het punt om te zeggen wat er aan de hand was. Moeizaam kwam vader uit zijn woorden en vertelde dat hij naar Afghanistan moest. Toen hij dat vertelde, wist ik niet wat ik moest doen. Allerlei vragen gingen door mijn hoofd heen. Gaat hij nu dood? Raakt hij gewond? Wanneer komt hij terug? Wordt daar veel geschoten? En toen kwam de grootse klap. Hij vertelde dat hij in het gevaarlijkste gebied mensen moest beter maken. Waarom juist mijn vader? Opeens begon ik te huilen, niet een beetje, maar hard. Ik probeerde het te verbergen, omdat het anders nog erger zou zijn voor papa. Maar het lukte niet. Sniffend liep ik naar de keuken om daar mijn tranen weg te vegen. Ik had een heel naar gevoel in mijn

hoofd en een stemmetje zei tegen me: het komt wel goed, maakje niet ongerust. Maar ik voelde de onzekerheid over mijn vader. En opnieuw moest ik hard huilen.

Vandaag heb ik vroeg opgestaan om een ontbijtje voor papa te maken. Dit klinkt heel vrolijk, maar dan ben ik niet. Ik heb dat rare gevoel in mijn keel, van wat je altijd hebt, als je boos bent. Boos en bedroefd tegelijk eigenlijk. Wat moet ik nou? Papa gaat alleen naar Afghanistan en mama, mijn zusje en ik blijven alleen achter. Zouden mama, Eva en ik niet mee kunnen? Op een plek waar het wel veilig is. Die gedachte zou ik beter gewoon uit mijn hoofd kunnen zetten. Het is alleen maar een grotere teleurstelling als het niet doorgaat. Over een week... over een week moet de allerbeste vader weg naar Afghanistan om andere mensen of gewonden beter te maken. Nog een week en dan is hij weg. En dan is de vraag voor hoe lang. Weken, maanden, jaren/ Ik hoor mama van de trap aflopen.

Als ik haar gezicht zie, weet ik al dat ze net als ik weinig heeft geslapen. Ze doet haar handen voor haar mond als ze ziet wat ik allemaal heb klaargemaakt. Daarna geeft ze mij een knuffel en fluistert : lieverd, het komt allemaal wel goed.

Toen ik 's avonds in bed lag, had ik allemaal wilde plannen die je natuurlijk alleen 's nachts kan hebben. Wat ik die dag bedacht, was helemaal zo gek nog niet, We kunnen toch gewoon mee met papa? Met het vliegtuig? Ik voelde mijn hart bonken en sprong uit mijn bed. Daarna deed ik het licht aan en startte de laptop op. Op het internet zocht ik naar tickets. Ik bleef doorzoeken, maar er was niks te vinden. Niks! Helemaal niks! Papa gaat alleen weg. Alleen ... ik besloot maar weer in mijn bed te gaan liggen.

De volgende dag ging ik weer een ontbijtje maken. Maar toen rinkelde de telefoon en ik slofte naar de hal. Blijkbaar had pap, mam of Eva hem al opgenomen. Opeens hoorde ik mama heel hard gillen. Mijn zusje stormde de trap af. Ik werd omhelsd. Wat was er?

Dolgelukkig werd ik wakker. Ik rekte me uit en deed de gordijnen open. De zon scheen op onze tuin en de kikkers kwaakten. Heerlijk! Ik wist dat ik straks een dikke knuffel aan mijn vader zou geven. Gelukkig blijft hij in Nederland. Voor lang..... heel lang.

De Bermuda Driehoek

Inleiding:

Dit verhaal gaat over een jongen die samen met zijn ouders naar AMERIKE gaat.

Het is eindelijk zover, het is dinsdag!!
Eindelijk naar het mooie, grote AMERIKA.
We zijn nu op schiphol en gaan over 23
minuten vertrekken. Alles loopt volgens
wensen (tot nu dan)

(7 uur later)

Het is nu 10:33 pm, ik ga nu slapen ik ben beel
erg moe...huh?? wat hoor ik allemaal? (ogen open)
Nee we gaan door de Bermuda driehoek... Nee!!
(iedereen rent door elkaar en gilt)
Ik kijk naar buiten en ik zie alleen maar wit.
De piloot verzoekt iedereen rustig te blijven.
Maar iedereen is te verbaasd dat iedereen blijft gillen.

3 uur later is iedereen een beetje rustiger geworden.
Mensen huilen en treuren.
Maar dan opeens we zien blauw licht en wolken.
Iedereen gaat staan en sommige mensen huilen van
blijdschap.
Iedereen juicht als we uit het vliegtuig zijn en kunnen
eindelijk bijkomen van deze ervaring.

Wat een avontuur.....

De Wilde Paarden

Het was zondag middag toen er een 13 jarig meisje op haar paard Ginger ging rijden. Toen ze in een dal kwamen hoorden steef (het meisje) een paard snuiven.

Ze dacht 'die heb ik nog nooit gehoord hier'.

Ze reed er naar toe om te kijken wat er was.

Ze zag een paardensoort wat ze nog nooit had gezien.

Ze wist dat er verhalen werden verteld over de wilde paarden, maar ze had ze nog nooit gezien.

Steef wist dat als iemand hier vanaf zou weten dat de paarden hier niet lang meer konden staan, ze besloot het niet aan iemand te vertellen. Steef ging kijken wat er zou gebeuren als ze wat dichterbij ging kijken.

Toen Ginger dichterbij kwam stormde er een heel mooi sterk paard op hun af. Snel deed Ginger wat stappen achteruit.

Toen ze thuis was ging ze meteen naar haar kamer.

Ze ging kijken op het internet of ze iets kon vinden over dit paardenras. Na een half uurtje te zoeken kwam ze op een site waar een foto van bijna de zelfde kudde op stond, steef las verder en kwam er achter dat deze paarden tot het paardenras de haflingers hoorden.

De volgende dag en alle dagen daarna ging ze naar de kudde die haar langzaam accepteren.

Ze wist nu ook dat er 10 merries, 1 hengst en 3 veulens waren. Ook wist ze dat er 1 Merrie hoog zwanger was.

Op woensdag ging ze weer naar de kudde en kwam er achter dat de zwangere Merrie weg was.

Ze ging eerst in het bos zoeken toen in het dal en daarna in het moeras. In het moeras zag ze de Merrie.

Ze keek naar iets dat in het water lag.

Steef ging er op af en zag een klein paarde hoofdje boven het water uitsteken. Steef pakte snel het touw dat ze altijd bij zich had van het zadel en knoopte het aan Ginger en om haar eigen middel.

Ze sprong het moeras in en ging naar het veulen, ze pakte het vast en gaf Ginger het teken dat ze moest gaan lopen. Steef en het veulen kwamen er gezond uit, steef had het veulen de naam lucky gegeven, omdat het geluk had dat steef elke dag langs kwam. De Merrie en het veulen gingen terug naar de kudde.

Drie dagen na het ongeluk ging steef weer naar de kudde. Ze telde de paarden en kwam er achter dat er twee merries en twee veulens waren verdwenen.

Ze hoorden een auto komen en ging snel in de bosjes zitten. Ze zag dat achter de auto een trailer hing.

De Mannen die erin zaten kwamen er met een lasso uit. Ze liepen op de paarden af, de hengst briede dreigend, maar de Mannen reageerde hier niet op.

Ze liepen naar een van de anderen merries toe, maar dit was de hengst te veel, hij stormde op de mannen af, maar wat hij niet had gezien was dat 1 van de mannen een geweer bij zich had en deze schoot op de hengst.

De anderen man liep snel naar de merrie en gooide de lasso om haar nek. Hier schrok de merrie van en probeerde weg te komen. Maar de mannen waren slimmer en namen haar mee de trailer in. Toen de mannen in de auto zaten rende Steef naar Ginger toe en reed achter de trailer aan. Na een half uur kwamen ze bij een oude schuur. De mannen laden de merrie uit en namen haar mee de schuur in. Toen de mannen weer weg reden ging steef dichterbij. In de schuur zag ze lucky en het anderen veulen staan, ook de anderen twee merries stonden daar. Ze hadden met ze al een emmertje water en een emmertje voer.

Steef vond dit echt heel zielig, ze reed snel naar huis om wat hooi van ginger te halen. De merries en de veulens waren heel erg blij om haar te zien.

De volgende dagen ging steef elke dag naar de schuur, en elke dag kwam er een merrie of veulen bij. Na 2 dagen ging ze weer eens bij de kudde kijken, toevallig waren de mannen daar ook met twee anderen paarden die niet in de kudde hoorde, ze reden op deze. Snel stuurde de mannen hun paarden op de hengst af, en wietpen een lasso om zijn nek. Zodra de hengst de lasso voelde ging hij met twee benen de lucht in. De mannen hielden hem net. Ze hadden een slim plannetje bedacht, want als de hengst eenmaal zou volgen zouden de anderen ook wel komen. En dit werkte, ze hadden een hele grote trailer gehuurd en daar deden ze de hengst apart en de merries bij elkaar in. Ze reden weer naar de schuur, maar in plaats van de paarden uit te laden haalden ze de anderen paarden naar buiten en deden hen in de trailer. Steef was ze de hele tijd gevolgd en toen de mannen weg reden reed ze op ginger achter ze aan. Na twee uur te rijden stopten ze bij een grote opslag plaats waar ze de paarden in deden. Toen ze eenmaal weg reden ging Steef even kijken of ze wel weer iets te eten hadden, en nee ze hadden 2 emmertjes voer 2 emmertjes water en 7 plakken hooi. De hengst stond vastgebonden in een hoekje met een verdoving zodat hij niet te wild zou worden. Steef liep op hem af, hij herkende haar. Ze aaide hem en gaf hem een snoepje van ginger. Ze wist dat de paarden morgen verkocht zouden worden op een vee markt. Hier kon ze niks tegen doen, ze ging naar huis en zocht op het internet waar de veemarkt was en hoe laat hij begon want ze wilde er bij zijn. De volgende dag stond ze vroeg op en fietste naar de markt. Daar zag ze lucky en al de naderen.

De hengst was in een grote bak gezet zodat hij zichzelf kon tonen. De paarden waren nog niet verkocht. Haar ouders waren er ook. Steef keek ze heel lief aan of ze lucky mocht kopen en het mocht.

De anderen paarden werden allemaal gekocht door een oude maar heel rijke vrouw. Steef ging naar haar toe en vroeg wat ze ermee ging doen. Ze vertelde dat ze een heel groot landgoed had in de buurt van het dal en de paarden elke dag had gezien.

Ze kocht de paarden en deze hadden allemaal een heel fijn leven bij de oude vrouw in een heel groot weiland.

Einde

De GeheimZinnige tuin

Tom? Ja mam, wat is er? Kan je alsjeblieft even Smikkel uitlaten? Nee mam ik ben nu bezig!

Niks nee, ik moet nu werken. Je kunt bovendien kennis maken met onze nieuwe buurjongen dan vraag je of hij mee gaat. Oke mam, dag! Dag lieverd.

Tom raasde de trap af, pakte de riem en liep met Smikkel naar buiten. Hij liep naar de burens toe en drukte op de bel. Tom moest een poosje wachten, maar uiteindelijk stond er een meisje voor zijn neus. Een knap meisje met lange blonde haren en stralende bruine ogen. Hallo, wie ben jij? Oh ik ben Tom, je buurjongen, zei hij stotterend. Oke leuk! , ik heet Savannah. Ik vroeg me af of je misschien mee wilde om mijn hond uit te laten, dan laat ik je meteen het park zien en dan kunnen we kennismaken. Leuk lijkt me gezellig, Savannah pakte haar jas en samen liepen ze naar het bos. Waar kom je eigenlijk vandaan? , vroeg Tom. Ik kom uit Engeland, ik woonde daar in een klein onbekend dorpje. Gaaf! Daar hebben ze zeker hele mooie bossen en parken zei Tom. Ja, ik woonde daar naast een bos daar groeide ik op. Ze liepen verder door het bos. Maar opeens rende Smikkel keihard weg! Ze rende er achteraan, maar ze konden hem niet bijhouden. Uiteindelijk kwamen ze helemaal aan bij het einde van het bos. Huh zei Tom, hier ben ik nog nooit geweest! Smikkels rende naar een deur, een hele oude verrotte deur die omgeringd was door dode rozen. Smikkel groef opeens een diep gat en toen stopte hij met graven. He kijk, zei Tom! Een sleutel! Goed zo Smikkel brave hond zei Savannah. Ik denk dat deze sleutel in die deur past zei Savannah.

Ze liep naar de deur toe en stak de sleutel in het slot draaide hem open en kwam binnen. Wow! Tom en Savannah geloofde hun ogen niet! Het was verschrikkelijk, een tuin met dode bloemen, een vieze sloot , alles wat in de tuin leefde was dood! Ze hoorde een schel geluid , en keken achter om.
De deur was dicht. Ze keken elkaar aan en dachten hetzeldde ze zaten diep in de nesten. Oh Tom toch! Waar zijn we nou? Jij wist de weg toch goed? Nou we zitten hier wel mooi opgesloten in een griezelige tuin midden in een bos! Het spijt me Savannah! Ik denk dat we dit samen moeten oplossen , oke? Oke dan.
Ze liepen door de tuin heen en zagen een graf. Ze liepen erheen zagen dat de steen helemaal onder de stof zat en het graf was half open. Savannah veegde het stof weg en las de steen:

**1893 OP 20 SEPTEMBER
WIE IN DEZE TUIN ZULT TREDEN
ZULT MOETEN BOETEN VOOR
HUN GEDAANHEDEN
EEN VLOEK HEERST NU OVER GIJ
GIJ HEEFT NIET GELUISTERD
NAAR WAT HIJ ZEI
DE VLOEK WORDT ALLEEN
OPGELOST WANEER GIJ MIJ
TERUG IN MIJN ZIEL ZAL
STOPPEN**

Nee dit meen je niet zei Savannah! We gaan dood! Help ons , alstublieft. Kan iemand ons horen?
Stil nou zei Tom! Het komt heus wel goed , geloof je hier nou echt in? Oke, dat is waar , we moeten een uitweg zoeken en dan is alles klaar. Ja inderdaad.

Maar Tom kijk nou! Er staat ook 20 september dat is 13 dagen voor dat ik geboren ben. Ja dat is inderdaad vreemd. Hee, dat is 13 dagen na dat ik geboren bent Nou ja het is gewoon puur toeval zei Tom. Kom nou maar gewoon mee. Oke ik kom al. Ondertussen waren ze vergeten dat Smikkel er ook nog was. Waar is Smikkel eigenlijk?, zei tom. Kijkdaar! In die sloot. Ze liepen naar het slootje en riepen Smikkel. Smikkel kwam uit het water met iets in zijn bek. IEWL!! Het is een lijk Tom! Tom ik vind dit echt eng, ik wil hier weg! , zei Savannah. Wacht nou, dit is nou juist spannend kom we gaan er naar toe. Tom liep in zijn eentje naar het lijk toe en bekeek het. Nou ziet er niet zo slecht uit hoor Savannah! Ja haha heel grappig hoor Tom, niet dus! Ik blijf hier staan. Tom zag dat hij een stuk perkament in zijn handen had. Huh...hoe kan dat nou? Het stuk perkament is helemaal niet nat! Hijpakte het en las het op:

Gij heeft mij gevonden, ik moet gij bedanken

Maar eerst moet gij mijn verhaal weten:

Mijn naam is Gerard, ik ben geboren in 1850

Deze tuin waar zich nu bevindt is van mij.

Vroeger was dit een prachtige tuin vol vreugdige zielen en prachtige planten. Ik was verloofd met een beeldschone vrouw gij heet Anke. Tot op een dag gij mij vergiftigde met 1 van mijn giftige planten. Dit is o.a. ook de plek waar mijn graf zich bevind. Gij moet mijn lijk terug in het graf plaatsen, dan zult gij niet vervloekt raken.

Het stuk perkament verdween spoorloos uit zijn handen.
Savannah we moeten dit doen!

Oke dan Tom, als jij hem maar tilt vind ik alles best.

Tom droeg het lijk naar het grat en plaatste hem in het grat. Hij keek om zich heen en zag dat alles prachtig werd, er kwam knal groen gras, prachtige bloemen het was een paradijs.

Hij zag dat het graf veranderde in een geest. Hij zei hallo Tom, hallo Savannah. Jullie waren mijn uitverkorene, heel erg bedankt voor alles. Nu is de vloek opgelost en kan ik boven in de hemel leven. Jullie mogen mijn tuin hebben. De geest verdween, en Tom werd wakker uit zijn droom.

Een Slecht Plan

De schoolbel ging. Ik nam een sprint naar de uitgang om de grote menigte voor te zijn en kon nog maar aan één ding denken, VAKANTIE!

Ik haalde mijn fiets van het slot en racete naar huis. Morgen zou ik mijn broer weer zien. Hij woont in een flat in Zuid-Frankrijk waar hij studeert. Ik nam de volgende ochtend vroeg het vliegtuig. Stefan stond al klaar met zijn scooter. Hij klopte op het zitje achter hem. "Lang niet gezien Karin!" riep hij. Snel omhelsde ik hem en ging zitten voor een kort ritje naar zijn flat. "Zullen we naar het strand gaan?" vroeg hij toen de we de spullen hadden uitgepakt. "Leuk!" "Kom, we gaan." Ik stapte weer achterop de scooter, en we reden naar het strand. Ik legde mijn handdoek op het witte zandstrand, en liet me achterover vallen. Om mij heen hoorde ik het geruis van de zee, spelende kinderen, en een Fransman roepen achter zijn ijskraam. Ineens voelde ik een koude straal zonnebrandcrème over mijn rug. "Ah, koud!" gilte ik. Stefan grijnsde. "Smeer je maar goed in, ik ben even weg." Ik zag hem met een vrouw de strandtent binnen lopen. Na een half uur was hij er nog steeds niet. Telkens keek ik op mijn horloge. Waar bleef hij toch? Ik besloot hem te halen. Snel deed ik mijn slippers aan en rende naar de strandtent. De strandtent was leeg. Raar, dacht ik. In een kamertje brandde licht. Ik ging op m'n tenen staan om door het raampje te kijken. De vrouw zat achter haar bureau te schrijven. Ik klopte op de deur. "Wat moet je?!" "Hebt u mijn broer gezien?" Het was moeilijk om aardig te blijven. "Nee!" De deur werd met een klap dicht gegoooid.

Voor de zekerheid liep ik terug naar de handdoeken om er zeker van te zijn dat hij niet terug was gekomen. Maar nee. Nog steeds geen spoor. Ik liep weer terug.

“Mevrouw! Kunt u even open doen?!” “Jij weer? Ik ben aan het werk!” “Mijn broer was hier toch net?” begon ik. “Als je wacht, doe ik de deur open.”

Ik zag haar gestrest rondlopen. Ze opende een laatje waar ze alle papieren inlegde. Opgefokt liep ze naar de deur. Ik stond nu vlak voor haar. “Hij zei dat hij terug ging naar zijn flat.” “Oké, bedankt.”

Ik wist dat ze loog. Stefan zou me nooit in de steek laten. Toch twijfelde ik. Misschien moest hij thuis iets ophalen? Nee, dat zou hij eerst zeggen. Ik liep terug, deed mijn spijkerbroek aan, en besloot hem te zoeken.

Ik zocht het hele strand af. Het werd inmiddels al wat later. Voor de zekerheid liep ik het dorpje in. Misschien had ze gelijk. Maar thuis was hij niet.

Ik raakte nu toch in paniek en voelde me opeens erg alleen. Ik liep terug door een rustige wijk met grote huizen en voelde me alles behalve op m'n gemak. Ik keek goed om me heen. Tot mijn grote verbazing zag ik de scooter van mijn broer tegen een villa staan. Wat deed hij hier? Ik klom over het hek en kwam in een grote tuin terecht. Een raam stond wagenwijd open. Had mijn broer soms een rijke vriendin? Ik liep naar het open raam. Iemand sloop met een laptop door de kamer. Er werd gestolen, en of dat niet erg genoeg was. Het was mijn bloedeigen broer! In de verte hoorde ik sirenes. Wie had de politie gebeld? “Stefan!” riep ik.

Van schrik liet hij de laptop bijna uit zijn handen vallen. Eigenlijk verdiende hij het om opgepakt te worden, maar hij is mijn broer. Ik kon hem helpen ontsnappen...

“Kom mee, er is politie onderweg!” Hij liep op me af.

“Zet die laptop dan terug, sukkel!” siste ik.

Ik zag hem twijfelen, maar uiteindelijk zette hij hem toch neer. Ik trok hem mee naar de scooter en we vluchtten weg door de struiken achter het huis. Ik wist niet waar

we heen gingen, takken en bladeren striemden langs mijn gezicht. De sirenes klonken dichterbij. Op veilige afstand van het huis stopten we. "Je bent een dief," fluisterde ik na een lange stilte. "Nee, echt niet. Zo zit het nie...."

"Ik zag het," viel ik hem in de rede. Hij zuchtte.

"Bedankt dat je me toch hebt gered."

"Als je een vreemde was had ik het nooit gedaan," antwoordde ik. "Ik had dit nooit van je verwacht."

"Ik werd gedwongen!" zei hij.

"Dat is geen goed excuus." zei ik beschuldigend.

Ik was teleurgesteld en liep terug naar het strand.

Stefan liep me zwijgend achterna. We pakten onze spullen in. De eigenaresse van de strandtent kwam op ons aflopen.

"Stefan?! Kun je even met me meekomen?"

Stefan knikte, stond op en liep achter haar aan.

Ik maakte aanstalten met hem mee te gaan.

"Jij blijft hier!" snauwde ze tegen mij.

Toen ze binnen waren volgde ik ze. Ze gingen het kantoortje in. Ik keek door het raampje. Stefan zat met een gebogen hoofd aan haar bureau. De vrouw legde papieren voor hem, en keek richting de deur.

Snel bukte ik. Ze mochten me niet zien.

Rustig kwam ik weer omhoog. Ik zag dat hij opstond, de papieren in een rugtas deed en richting de deur liep. Ik wist niet hoe snel ik naar de handdoeken moest rennen. Ik ging liggen en dacht alleen maar na. Mijn broer kwam aanlopen. "Stefan," zei ik. "Kan je me uitleggen waarom je dat deed net?" "Thuis," fluisterde hij, en rolde zijn zwembroek in een handdoek op.

In de flat aangekomen ging ik op de bank zitten.

"Nu wil ik het verhaal weten," zei ik vastbesloten.

"Ik werkte in haar strandtent om mijn studie te betalen. Helaas kwamen er de laatste tijd veel te weinig klanten en de zaak dreigde failliet te gaan. Ik kon kiezen: ontslagen worden, of stelen. Wat een stom rund was ik! Maar je moet me geloven, dit was echt de eerste keer..."

Mike de Jager – 13 jaar

Hoogspanning

Er was eens een visser. De naam van de visser was Jorris.

Op een dag was Jorris zoals gewoonlijk aan het vissen.

Joris was altijd een man die veel gelijk had.

Hij had al drie emmers vol vis gevangen.

Oppeens kwam hij een rare oude man tegen die ook aan het vissen was.

De man zei tegen Jorris dat in de zee langs de kust is een reuze vis.

Jorris ging gelijk op zoek naar die vis.

Toen hij op zijn boot op zee was en hij aan het vissen was, er een moment iets zijn lijn wegtrok. Hij trekt de hele boot mee.

Jorris trok zo hard, maar voor hij he twist, werd hij meegesleurd in het water.

Hij viel flauw in het water, maar toen hij wakker werd, zat hij aan het strand.

Oscar Keunen – 13 jaar

30 juli 1942

'Sst.....daar moeten we zijn.'

'De Duitsers zullen straks wel langs komen,
maar ze zullen ons hier niet zien.'

'Ik ben bang, papa.' 'Je hoeft niet bang te zijn, jongen.'

'Achter deze kast zullen ze nooit kijken.'

'Hebben we wel genoeg eten?'

'Ja, er zijn mensen die hier van weten en zij zullen ons van
eten voorzien.' 'BrrrPapa' 'Ja, jongen, wat is er'

'Ik hoor vliegtuigen.'

'Je hebt gelijk, kom snel naar de gepanserde kamer.'

Buiten zagen ze de torenhoge vlammen boven de huizen
uit komen.

'Ik hoop dat onze voedselbrengers niet overlijden. Dan zal
ik zelf naar de bakker moeten gaan.'

'Hoe vindje het gekookte eitje?'

'Ja, heerlijk. Leuk dat we weer eens wat lekkers krijgen.'

Dan 'Politie, Politie, wie is daar!!'

'Snel, kom jongen in de gepanserde kamer.' .

Pang, Pang. Oh nee, ze nemen onze voedselbrengers
gevangen. Nu wordt het wel heel erg gevaarlijk.

Ze kunnen ons zo verraden en dan zullen ze ons als
joden gelijk komen halen. 'Nee, ik hoor ze komen, papa!!'

Oke, ons lot is waarschijnlijk de dood als we met de
politie mee gaan. 'Papa, ik hou van jou, ik wil niet dood.'

Weet je nog dat we daar uit het raam zijn gesprongen.

Dat heeft ons leven gered.

Maar goed dat je nog een onderduik adres wist.

Als de kastanjeboom daar niet had gestaan, hadden we
het nooit overleefd.

Maar nu zijn we gelukkig.

De Machine des Doods

Bet begon allemaal op maandagochtend half negen, de schoolbel ging. Julie rende naar haar klas, ze was nog net op tijd binnen. Achter in de klas stond een heel raar apparaat. Anne vroeg aan meneer Kazuimel "waar is dat ding voor meneer?" Hij vertelde dat het een experiment was. In de pauze gingen Anne en Julie naaf het apparaat kijken. Ze zagen een grote rode knop; er was ook een deur. Ze deden de deur open en gingen erin zitten. Anne viel tegen de knop. Het apparaat begon te schudden en rare geluiden te maken. Toen werd het wit voor onze ogen. Opeens stopte het apparaat. Ze maakten de deur open, ze stonden op een groot gebouw. Meteen werden ze omsingeld door mannen in zilveren pakjes. Ze zeiden allemaal tegelijk: Welkom in hotel Silverhof. De mannen tilde de meisjes op en zette ze op een draagstoel. Ze werden naar hun kamer gebracht. Toen ze de deur opendeden vielen ze in een gat naar beneden. Boem ... op de grond. Daarna gingen ze in een soort glijbaantje naar beneden. Ze kwamen in een soort stroperig mengsel terecht. Het stonk enorm en er zaten allemaal slakken in. Julie probeerde eruit te klimmen, maar dat lukte niet, Anne trok haar naar boven. Ze ballanseerde over een plank. Maar Anne viel naar beneden op een heel groot luchtkussen. Julie sprong erachteraan, er was maar een uitgang: een gele deur. Ze deden de deur open en kwamen in een paradijs van dieren, er waren heuvels, bloemen, water, het was buitengewoon prachtig.

Zoiets hadden ze nog nooit gezien. Ze volgden een pad en kwamen uit bij een grote, dikke eik.

Ze liepen om de boom heen. In het midden van de boom zat een groot gat. Anne stopte haar hand in de boom.

Ze trok snel terug, haar hand was helemaal vochtig!

Ze likte haar hand af maar opeens verdween ze.

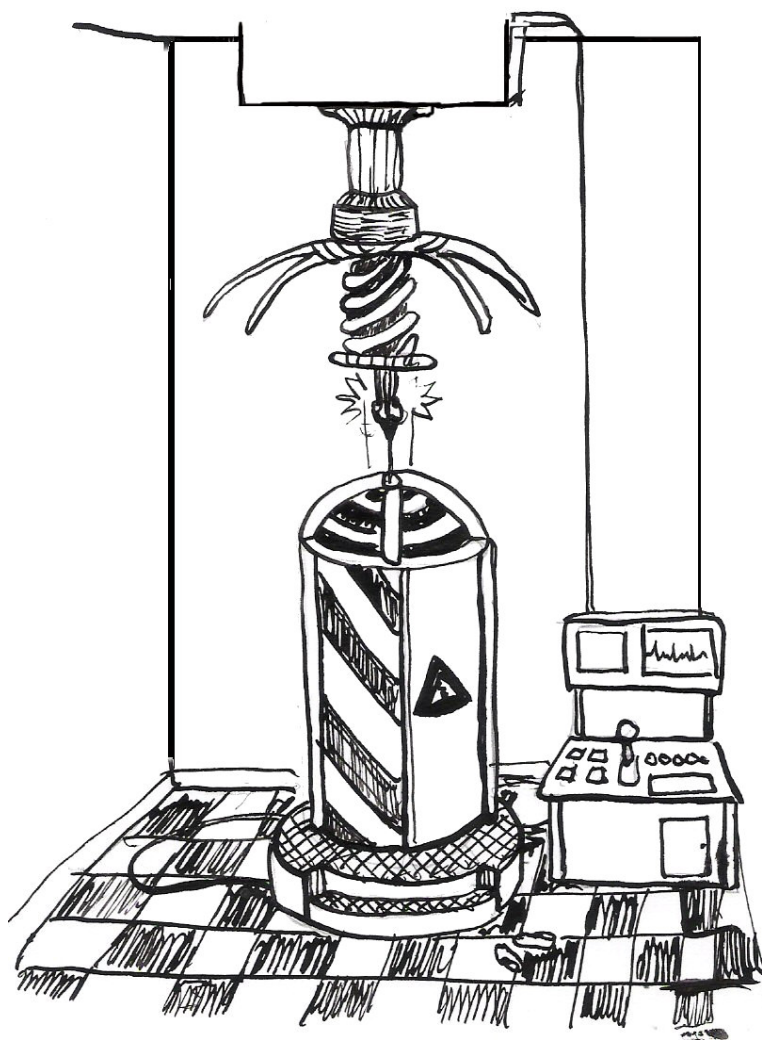
Julie was doodsbang, ze pakte haar mobiel en probeerde Anne te bellen, het lukte niet.

Julie bedacht een plan en belde school.

School nam op, ze vroeg naar meneer Kazuimel. Ze vertelde het hele verhaal. Ze moest naar een donkere kamer gaan en het licht volgen. Julie volgde de weg die meneer Kazuimel zei.

Ze kwam in de donkere kamer, ze hoorde Anne gillen om hulp. Julie zei dat ze het licht moest volgen. Ze hadden het licht gevonden en kwamen weer in de machine terecht.

Ze kwamen weer terug, ze waren dolblij dat ze weer terug waren.

De rode ballon

Het was de laatste dag van school voor Maradith. Maradith was maar zes jaar en woonde in een moslimitische familie. Ze leefde in een groote familie in de Kivietlaan in Wassenaar. Haar vader was een doctor en haar moeder was een huisvrouw, verder had ze nog twee oudere broers van 23 en 18. Ze had ook nog 3 oudere zussen van 10, 14 en 17 jaar oud. Maradith was dus het jongste familielid in haar familie. Maradith had lang bruin haar die krulde op het eind, ze was zoals elk ander kind vol met fantasie. Omdat het vakantie was, wou de familie Schets naar Mekka gaan om de heilige steen te aanbidden. Ze hadden hun vlucht geboekt en hun koffers gepakt.

De vlucht duurde ongeveer 4 uur met vertraaging. Maradith was dood op maar ze had de hele vlucht geslapen. Ze wou gewoon in haar eigen bedje slapen. Na dat ze in het hotel aankwamen gingen ze meteen naar het plein voor het hotel. Er was van alles te koop, van antiek naar goedkoop speelgoed. Het was een drukte. Mensen achter hun stalletjes waren aan het schreeuwen welke aanbiedingen er waren en anderen waren op matjes hun troep proberen te verkopen aan toeristen. Maar er was een stalletje helemaal rechts van het plein. Het was een klein stalletje met achter de houtte toonbank een klein oud dametje met een witte hoofddoek met allemaal kleine roze bloemetjes der op. En naast het stalletje stond er een hele bos met verschillende ballonnen, alle maten en kleuren, maar Maradith vondt er maar een mooi, en dat was de laatste rode. Ze vroeg aan haar vader of ze er een mocht.

Na wat gehuil en geslijm vond haar vader het goed en kocht het enige rooie ballon in het stalletje. Maradith's gezicht lichte meteen op en huppelde trots met haar rode ballon over het plein.

De volgende dag was de dag dat het ritueel ging beginnen. De familie Schets wou al vroeg opstaan, want ze hoopten dat ze dan misschien uit de miljoenen mensen de heiligsteen konden aanraken. Maar ze waren niet de enige die zo dachten er stonden al misschien de helft van de moslims die vandaag ook om de steen 7 keer heen gingen lopen. Laat in de middag was het eindelijk zo ver.

Maar Maradith zag dat haar schoenveters los waren gekomen en gaf haar ballonaan haar vader. Ze probeerde haar veters te strikken maar net toen ze aan haar tweede schoen begon hoorde ze een hard geluiden iedereen begon op eens te lopen. Ze probeerde zo snel mogelijk op te staan maar de mensen duwde en drukte haar weer naar beneden. Ze raakte in paniek. Ze kon niet boven de mensen uit steken en ze wist niet waar haar familie was gebleven. Het werd opeens heel er heet en ze kreeg het benauwd. Ze probeerde aan iets te denken het kon haar niet schelen wat, ze voelde zich licht en het was opeens stil.

Het was erg stil. Er waren geen miljarden mensen meer. Ze voelde een windvlaag in haar gezicht die zo door haar bruine krullen ging. De brandende zon scheen fel op haar gezicht. Ze opende haar ogen, en het enige wat ze zag was een groen grasveld. Alles was groen aan alle kanten was het groen tot aan het punt waar ze niet meer verder kon zien. Er waren geen bloemen of bijen of andere planten en insecten. Alles was groen behalve de lucht die helder blauw was, daar waren ook geen wolken en vogels te bekennen. Het leek net of ze in een plaatje terecht was gekomen, waarin niks levends voor kwam. Ze was helemaal alleen, in een wereld van niks. Ze begon te lopen

en te lopen uit eindelijk probeerde ze nog een heel stuk te rennen, maar dat hielp niet want het leek wel of ze bij het zelfde stukje uit kwam. Ze besloot te liggen en te wachten op een prins op het witte paard om haar te redden zoals in vele sprookjes maar er kwam niemand. Toen ze daar lag helemaal alleen in die groene vlakte begon ze zich alleen te voelen, tot dat ze in de verte iets in de lucht zag vliegen. Ze stond op en rende er naar toe, ze rende en rende en rende ze bleef maar volhouden dus ze rende en rende tot ze zag dat het een rode ballon was, het was net zo een als die van haar. Iemand was de ballon aan het vast houden. Ze rende naar het zwarte schaduw, maar toen ze steeds dichterbij kwam begon die persoon erg veel op haarzelf te lijken. Het was een klein meisje met lang bruin haar die krulde op het eind, het was precies Maradith. Maradith vroeg aan haar wie ze was, maar ze antwoorde niet, ze hupelde lachend weg. Maradith volgde haar en probeerde haar hand vast te pakken maar het leek net of ze een elusie was, opeens viel het meisje naar beneden en niet lang na het meisje kreeg Maradith ook door dat ze door een gat van duisternis viel. Ze wist niet wat er ging gebeuren, ze was bang, verdrietig en de zenuwen liepen door haar hele lichaam. Ze wist niet of ze ooit thuis zou komen, het toen ze al deze vragen vroeg belandde ze in een zachte wolk van rode ballonnen. Ze wist weer dat ze haar vader de rode ballon had gegeven. Ze dacht aan haar vader en ze begon zelfs zijn stem te horen, het werd steeds luider en luider totdat het leek dat hij recht naast haar zat. Ze voelde een windvlaag door haar heen en ze hoorde meerdere stemmen die leken op die van haar familie, ze schrok wakker. De tranen liepen uit haar ogen ze was thuis, in haar eigen huis. In haar warme bed met haar knuffels om haar heen. Haar familie was gewoon beneden.

Ze heeft inderdaad veel fantasie.

Ontsnapt Van de Taliban

Ik ben Samir. Ik ben twaalf jaar en woon in Pakistan met mijn moeder, mijn broertje en mijn zusje. Je vraagt je natuurlijk af waar mijn vader is. Ik kan je vertellen dat ik het ook niet weet, maar ik heb een vermoede dat hij is opgepakt door de taliban.

Mijn vader doet namelijk iets voor zijn werk dat niet mag van de taliban en daarom is hij volgens mij opgepakt.

Ik zeg altijd tegen mezelf dat hij is opgepakt en dat ik hem op een dag kan opzoeken als dit hele taliban gedoe voorbij is. Maar mijn moeder zecht dat ik niet teveel moet hopen dat hij nog leeft want hij kon natuurlijk ook dootgeschoten zijn. Omdat mijn vader nu opeens weg is zijn we verhuisd, want mijn moeder zecht dat de taliban waarschijnlijk ons ook aan het zoeken is. Ik ga ook niet meer naar school het zoals mijn zusje en mijn broertje, die krijgen les van mijn moeder.

Mijn moeder leert hun alles wat zij weet, ze was namelijk vroeger een lerares aardrijkskunde. Ik moet elke dag op straat werken om mijn familie eten te geven en te onderhouden. Gelukkig zie ik wel een vriend als ik naar mijn werk ga, en samen verkopen we kauwgom, sigaretten en andere dingen dat we gevonden hebben. Ik en mijn vriend: Samuel, praten ook soms over hoe het zou zijn om in Nederland te wonen of als de taliban der niet was.

Samuel en ik spaarden ook een beetje als we wat ekstra geld hadden verdiend, we spaarden dan om met onze families naar Nederland te gaan en daar kon mijn moeder een winkeltje op starten of weer les geven. Mijn moeder had voordat ze mij of mijn vader had ontmoet veel gereisd en kon Nederlands en Engels spreken. Maar toen ze mijn vader had ontmoet moest ze gehoorzamen aan zijn geloof

en ook een hoofddoek dragen. Mijn moeder deed dit allemaal omdat ze van mijn vader hield. Het was weer een slapeloze nacht geweest. Ik hoorde dat er op straat hevig geschoten werd en hield mijn adem in, want ik wou niet dat de taliban opeens zou binnen stormen. Die ochtend ging ik al vroeg naar mijn werk en mijn moeder gaf mij een paar ekstra dingen die ik dan kon gaan verkopen. Op straat zag ik Samuel naar mij zwaaien. Ik zwaaide terug en liep naar hem toe. ""Heey! wat heb je allemaal bij je?" vroeg Samuel. Ik zei dat mijn moeder me wat ekstra dingen had gegeven omdat ik wat geld voor me zelf mocht houden en ze wou nog wat gedroogde pruimen hebben. "Weet jij misschien waar we het beste kunnen gaan verkopen vandaag?" vroeg ik aan Samuel. " Ik had gehoord van iemand anders dat op de markt het vandaag heel druk was en dat we daar het beste naar toe konden gaan als we wat ekstra's wooden verdienen. Geweldig! Kom we gaan der meteen naar toe." Ik trok Samuel mee en samen renden we der naartoe. Die dag hadden we heel veel geld verdiend. Ik had heel veel over en had genoeg eten voor een week gekocht. Ik had ook wat thee gekocht, wat we normal niet hadden. We moesten altijd heet water drinken want we moesten het koken zodat de bacterie der uit zou gaan. Die avond dronk ik met mijn moeder thee, want mijn broertje en mijn zusje zaten al te slapen. "Mam?" vroeg ik. "Denk jij ooit wel eens hoe het zou zijn als we hier weg konden gaan?" Het bleef even stil in de kamer. " Ja schat, maar we kunnen het toch niet betalen." Ik dacht er aan om aan mijn moeder te vertellen dat ik had gespaard en als ik zo door ging dan konden we met z'n alle naar Nederland toe. Maar ik besloot het toch maar niet te zeggen want wat nou als ik nooit zoveel geld verdien als ik dacht. Die nacht had ik een beetje kunnen slapen. De volgende ochtend was het gaan regenen. Dat betekende dat het niet een goeie dag was om dingen te gaan verkopen. Ik was die middag gewoon thuis

gebleven en volgde de lessen van mijn broertje en zusje. We waren midden in een les tot dat we buiten een paar zware mannenstemmen hoorden. We waren allemaal doodstil want we dachten allemaal aan een ding: de taliban. Mijn moeder greep mijn broertje en zusje en zei dat ze stil moesten zijn. Iedereen hield zijn adem in. Was dit het dan. Was dit het moment dat de taliban zou binnenkomen en ons zou vermoorden of mee nemen. Ik schrok bij die gedachte. We wisten niet waar we heen moesten of wat we moesten doen, of we stil moesten blijven zitten of moesten verstoppen. Ik herinnerde dat mijn vader een keertje had verteld dat er nog een weg naar buiten was via dit huis maar ik kon even niet bedenken hoe... Ik wist het! Je moest via mijn kamer door een luik en dan kwam je naar buiten. Ik fluisterde tegen mijn moeder. Op dat moment werd er stevig op de deur gebonkt. Ik hield niet op met praten, want we moesten snel weg. Mijn moeder knikte. Maar het was al bijna te laat. De mannen bonkte nu harder aan de deur en kregen het bijna open. We moesten nu weg! Mijn moeder hield de deur tegen en zij ..dat we op haar buiten moesten wachten. Ik ging snel naar de uitgang en zei tegen mijn broertje en zusje dat ze naar buiten moesten gaan. Ik volgde en we wachtte angstig op mijn moeder. Toen besepte ik dat ik gewoon mijn moeder moest helpen. Maar ik kon niet terug want je kon alleen naar buiten via de uitgang. Een paar minuten later kwam ze er uit en we renden zo hard als we konden weg. We waren op dat moment ontsnapt van de Taliban.

De Concierge

Er was eens een meisje en die heete Karin. Karin woonde in een heel klein dorpje in het Zuiden van Noorwegen. In dat dorpje was maar een basisschool en een middelbare school. Karin zat al twee jaar op die middelbare school. Ze vond het heel leuk op die school en had ook heel veel vrienden. Op een dag was ze op school en er werd een nieuwe concierge bekondigd in de aula. Iedereen duwde tegen mekaar om de nieuwe concierge te zien. Karin duwde zich door de menigte heen en liep naar het podium waar de directeur met een microfoon stond, naast hem stond een vrij jonge man die een hele aardige gezicht had. De directeur kondigde aan dat de oude concierge gestorven was en dat Willy de nieuwe concierge zou worden. De bel ging en ik liep naar mijn kluisje en pakte mijn jas er uit en liep naar de uitgang. Voordat ik naar buiten liep zag ik een meisje uit mijn klas die met de concierge zat te praten, hij fluisterde iets in haar oor maar ik kon het niet horen. Ik liep naar buiten naar mijn fiets daar wachte mijn allerbeste vriendin Elsa me op en we fietsten naar huis. De volgende dag op school had ik het eerste uur wiskunde. Ik liep in de klas, zo als gewoonlijk was er veel geroesemoes. Ik ging zitten. Toen kwam de directeur de klas ingelopen. Iedereen was meteen stil. Hij keek met een droevig gezicht de klas rond. Toen zei hij: "Weet iemand waar Marjolein is? Ze kwam gisteren niet thuis en haar ouders zijn heel erg ongerust". Iedereen begon elkaar aan te kijken en z'n hoofd te schudden. Toen herinnerde ik me ineens dat ze gisteren met de nieuwe concierge zat te praten. Ik zei het tegen de directeur maar hij begon me uit te lachen en zij dat het onzin was dat hij haar had ontvoerd.

Ik vond het maar verdacht. De bel ging en het was nu al vier uur. Ik liep richting de uitgang. Toen zag ik dat de deur van de conciërge open stond. Ik liep er naartoe en klopte op de deur. Niemand antwoorde dus ik liep naar binnen. Het was behoorlijk donker. Toen stapte ik op iets, het was een armband, maar niet zo maar een armband, het was de armband van dat meisje! Ik schok.

Toen voelde ik een warme lucht op mijn nek, ik draaide om en daar stond de conciërge.

Mijn hart klopte steeds sneller en ik wou weg rennen maar mijn lichaam was helemaal stijf. Toen keek hij me aan en lachte. Ik liep weg. De volgende dag op school keek ik de hele tijd naar het armbandje van het meisje. Ik dacht na over wat er misschien was gebeurd met het meisje, het idee vond ik al grieselig. Na de laatste les liep ik weer richting het kamertje van de conciërge.

De conciërge was blijkbaar weg want de deur stond op slot. Karin liep richting de deur, ineens hoorde ze iets. Het was niet zomaar iets het was een stem. Het klonk net of iemand for help roepte. Nu wist ze het zeker, het meisje was door de conciërge ontvoerd. Toen hoorde ze voetstappen achter zig, het was de conciërge. "Wat doe jij daar?!" riep hij. Ik deed alsof ik niks hoorde en liep snel door zonder om te kijken. De volgende dag op school had ik een plan, een plan om het meisje te redden. Ik had gemerkt dat hij elke drie uur weg is naar het winkeltje tegenover de school om koffie te halen en dat hij dan zijn sleutels op de verwarming legde. Dit was ook haar kans. Na het eerste uur had Karin stip uur. Ze liep naar de conciërge's kamertje en pakte de sleutels van de verwarming. Ze opende de deur en liep naar binnen. Ze hoorde iets in de hoek en liep er naar toe. Daar was het meisje, omgewikkeld met touw en op haar mond zat een stuk tape. Ik maakte het snel los en voordat we wouden weg rennen hoorde we voetstappen, het was de conciërge.

We verstopte ons snel maar hij had al door dat het meisje weg was. Hij begon allerlei dingen rond te gooien en schreeuwde dingen uit. We waren doodsbang. Toen zagen we dat de deur op een kiertje zat en greep onze kans. We rende snel richting de deur en rende weg. Het was al laat en iedereen was weg ook de deuren waren opslot. We rende en rende, maar hij bleef ons achterna rennen. Pas na dat we om de hoek van een lange gang waren gerend merkten we dat hij een elektrische zaag in zijn hand had. Toen kwamen we bij een uitgang aan, maar die was ook al opslot.

Toen herinnerde ik dat ik nog de sleutels had. Ik griste de sleutels snel uit mijn broekzak. Er waren zoveel sleutels dat ik niet wist welke sleutel ik moest kiezen. Ik hoorde dat hij steeds dichterbij kwam. Ik de een voor een de sleutel in het sleutel gat maar steeds paste ze niet. Tot dat er wel eentje paste. We rende snel naar buiten en belde de politie. De man zit nu opgesloten en ik en Elsa zijn weer terug op school.

Het Verraad van de Scheepsjongen

Er was eens een scheepsjongen aan boord van Michiel de Ruyter, Hij werkte de hele dag, boende het hele dek ,hees de zijlen en nog veel meer. Iedereen had volle vertrouwen in hem, maar s'avonds liep hij rond over de boot en stal goud. Dit goud gaf hij om de week aan de Engelsen, totdat hij op een dag ontdekt werd door de admiraal. De admiraal voer met de bemanning naar een verlaten eiland en vroeg aan de jongen of hij kokosnoten wou gaan plukken. Dus de jongen ging naar het eilandje en plukte kokosnoten en toen hij terugkwam, was de boot vertrokken en zat hij alleen op het verlaten eiland. 2 weken kokosnoten eten en drinken voordat een piratenschip langskwam, dat hem meenam. Aan boord vertelde hij het hele verhaal. Op dat moment vroeg de kapitein of ze veel goud vervoerde en de jongen zij "kilo's" goud en zilver, en het enige wat de kapitein nog kon zeggen is: aanvallen. De boot voer weg maar niet op water maar eronder, dus op dat moment wist hij dat hij op de Vliegende Hollander zat. Naast de boot van Michiel de Ruyter kwamen ze weer boven en enterde ze het schip. Na 2 uur hard vechten, ontstond het duel tussen Michiel en de scheepsjongen. De jongen stond aan de verliezende kant, maar met een vlugge actie stak hij Michiel neer. En zo was er weer een overwinning van de Vliegende Hollander.

De Ontvoering

Op 27 september 2006 ging ik om acht uur naar school fietsen. Ik had een normale schooldag. Ik had wiskunde, nederlands en 2 uur gym. Op de terugweg was ik gezellig met mijn vrienden aan het praten. Ik was een beetje aan het dromen wat ik vanmiddag ging doen, toen Bob zei: "wij hebben vanmiddag hockey. Ik schrok ineens wakker en toen wist ik het weer. Ik riep "doei" tegen mijn vrienden en ik reed naar huis. Een uurtje later zat ik weer op de fiets op weg naar de hockey. Ik moest opschieten, want anders kwam ik te laat. Ik had goed getraind met mijn team. Op de terugweg fietste ik samen met Thomas naar huis. Het was al een beetje aan het schemeren. Opeens reed er een busje bij ons. Het busje minderde vaart. Ik vond het niet zo veilig. Opeens stapte er een man uit het busje. Het was een Turkse jongen. Hij vroeg aan ons of we hem konden helpen met zijn hondje te zoeken. Thomas stapte van zijn fiets af en liep naar de man toe. Opeens sprongen er nog twee mannen uit het busje en ze hadden messen in hun hand. "Kom mee jij", riepen zij. Ik sprong gelijk de busjes in. Ik ging maar liggen. "Zoek die andere jongen", riep de bestuurder. Ze konden mij niet vinden en vijf minuten later hoorde ik de auto weg rijden.

Op dat moment zag ik een brommer staan die niet op slot stond. Dit was mijn kans! Ik ging op de brommer en ik reed achter het busje aan. Ik volgde ze zo onopvallend mogelijk. We reden een binnendoor route richting oegstgeest. We reden nu door een heel smal straatje. Bij nummer 35a stopte het busje. De mannen en Thomas stapte uit. Thomas was geblinddoekt en hij riep heel hard "Help mij"! Ik wilde naar hem toe rennen, maar ik hield

mij in. Ik verstopte mij achter een vuilnisbak. Ze stapten het huis in en ik begon te denken dat ik beter hier een half uurtje kon wachten tot ik daar naar binnen ging. Een half uurtje later liep ik naar binnen. Ik probeerde zo stil mogelijk te zijn.

BOEM! Ik stootte me heel hard tegen een doos met iets erin. Er kwam een man. Ik probeerde mij nog te verstoppen, maar de man stond al voor mijn neus.

"Wat mot jij hier", zei hij. "Ik ben verdwaald", zei ik.

Opeens sloeg ik de man en ik sprintte weg. Ik was op zoek naar Thomas. Ja, ik zag hem. Hij zat geblinddoekt op een stoel. Ik deed zijn blinddoek af en ook bond ik zijn touwen af. "Ik ben zo blij om jouw te zien", zei hij zacht.

Kom op, we moeten her weg. We sprintten door elke gang en toen zagen we een deur. We deden de deur open en we gingen naar de brommer. We reden naar het politiebureau en we gaven de ontvoerders aan. Binnen een dag zag ik het hele verhaal in de krant staan. Dit was iets heel ergs, maar iedereen heeft het overleefd.

Hoogspanning

Wij (Bruno en Johan) zijn 21 jaar en wonen samen met nog meer mensen in een studentenhuis. Op een normale zaterdagochtend gingen we even wat broodjes halen bij de bakker, want iedereen heeft zo zijn taartjes.

Maar wat ons opviel was dat we niemand zagen, onze mede studenten waren weg, er liep niemand op straat, terwijl het normaal vol met mensen stond.

We dachten dat het een of andere grap was, dus we liepen naar de bakker. Het waaide heel hard en je hoorde een soort van stemmen in je hoofd ... Help, help, help... met een soort zachte slome zachte geheimzinnige stem. Geen idee wat we moesten doen.

Bruno die bezorgd was over zijn vriendin, belde haar op: 'hallo schat, ben jij daar?' Maar hij hoorde alleen maar geruis en geruis en hij hoorde die stem weer in zijn hoofd, maar dit keer met de stem van zijn vriendin.

Ze pakten zoveel brood als ze konden en hoorden nog steeds dat geruis aan de telefoon.

Toen hoorden ze een stem van een oude man: 'ha.. ha.. ha, ik weet jullie te vinden.'

Piep .. piep.. piep.. opgehangen.

Ze renden met zoveel brood dat ze konden pakken het bos in. Ze vluchtten en vluchtten, dagen lang met die stem in hun hoofd.

Maar toen ... werden ze wakker. Een droom!

Spannings verhaal

Het gaat over een jonge die heel goed was in hockey en die voor het Nederlands junioren elftal speelde

Nathan was 14 jaar en heel goed in Hockey
Hij werd gesponsord door zijn vader die een kledings bedrijf had. Hij was knap en had veel vrienden en was heel populair

Toen hij op een dag naar school ging hoorde hij van een nieuweling die "Rijk Steenveld" heette en dat hij uit het team werd gegooid. Hij werd razend waar iedereen bij zat. Dat hij hem in elkaar sloeg, maar toen kwam de rector en hij moest naar zijn "kamertje" komen. Hij wist dat hij fout zat, maar toch, hij kwam er en hoorde dat de jonge een hersenbloeding heeft gehad. Hij schok alleen deed heel nonchalant en de rector zei heel kalm dat hij naar de jeugdgevangenis moest.

De ouders waren ontzettend teleurgesteld door hun zoon. Toen hij iedereen gedag moest zeggen zei hij tegen zijn vriendin "sorry" en liep door naar de uitgang van de school, hij pakte zijn fiets en fietste naar huis. Maar toen kwam hij de vrienden van Rijk tegen en hield hem tegen en begonnen een beetje te pesten. Hij hield zich in en wilde doorfietsen, maar open kwam er een mes en stak zijn band kapot.

Je hoorde een keiharde knal, hij schok en werd meteen meegebracht naar een tafeltje in het bos vlakbij. Hij werd daar in elkaar geslagen

Toen hij opens wakker werd zag hij zijn vriendin langs fietsen. Hij wilde help zeggen, alleen hij kon het niet meer.

Toen hij een sms stuurde naar zijn vader dat hij in het bos lag, kwam hij meteen. Hij werd naar het ziekenhuis gebracht. Na 4 dagen in de intensive care lag, zei de dokter dat zijn spraakgedeelte was aangetast. Zijn droom ging in duigen, lekker gezellig hockeyen met vrienden praten, alles was weg, maar toen hij nog 5 weken daar in het ziekenhuis lag werd hij naast Rick gelegd, er ontstond een ruzie. Rick kneep in de zuurstoffles van Nathan en hij stikte bijna, maar Nathan sprong op hem en sloeg hem weer op zijn slap.

1 dag na het gevecht was Rick Steenveld overleden en Nathan verhuisde naar California en studeerde later voor arts. Zijn vader overleed op zijn 24e aan een hartinfarct en zijn moeder werkte als winkelbediende. Zijn vriendin van vroeger kwam hij tegen in New York met man en 2 kinderen. Er viel een stilte.

Ze zei: "Hoe gaat het met je?" Nathan zei; te goed om te verwoorden.

De voetbalwedstrijd

Op maandag 25 juni 2004, een belangrijke dag voor Rajhab. De dag van de kampioenwedstrijd op FC Hoogland in Arnhem. Rajhab is een jongen van ongeveer 11 en is geadopteerd. Zijn echte familie woont in Marokko. Rajhab woont nu bij zijn pleegouders, genaamd Jan en Anja, die trouwens schatten van mensen zijn. In Arnhem heeft het pleegezin van Rajhab een hele grote villa aan het water en het is helemaal wit en met heel veel glas. Je zou niet snel denken dat een Marokkaan zoals Rajhab in zo'n groot huis zou wonen. Inmiddels is de tijd gevlogen, nu ik jullie wat heb verteld over Rajhab zelf, want het is nog maar een uur en de wedstrijd kan beginnen. In de auto onderweg naar de voetbalclub wil Rajhab zijn zenuwen wegwerken, dus gaat hij maar wat oefeningen doen. Hij ademt diep in en dan weer uit en dat doet hij honderd keer achter elkaar. Aangekomen op FC Hoogland, alleen een beetje laat, want het hele team stond er al. De tegenstander van FC Hoogland zijn "De kikkers", als je dit hoort krijg je natuurlijk meteen de slappe lach, maar dat is niet nodig als je ze ziet spelen, dan val je weer flauw, je wordt zo dik ingemaakt. Daarom is Rajab extra zenuwachtig.

Inmiddels nog maar 5 minuten van de wedstrijd geweken, de spanning stijgt op, de spelers gaan het veld op. FC Hoogland in het groen en De kikkers in het rood. De bal ligt op het middenstip en de spelers staan opgesteld. De scheidsrechters kwamen er wat later aan waar iedereen zich aan irriteerde, maar ze kwamen in ieder geval. Dat is het belangrijkste. De wedstrijd is begonnen, het fluitsignaal is gegeven.

En de spanning is te zien, een paar kleine foutjes bij beide teams waarop er veel gaten zijn in de verdediging als in het middenveld.

In de rust staat het 0-0, een gelijke stand, als ze kampioen willen worden, moet ze hard hun best doen, want ze moeten winnen voor die punten. De wedstrijd heeft zich al voortgezet en gaat snel voorbij, maar er staan nog maar 3 minuten op het scorebord en nog steeds 0-0.

Ze moeten scoren. Maar nee, de Kikkers zijn kampioen en FC Hoogland heeft verloren.

Rajhab vindt het zo erg dat hij moet huilen en rent naar zijn moeder. FC Hoogland is ongeveer al gelijk verdwenen na de nederlaag en daarom wil Rajhab ook gaan, alleen zijn moeder niet. Rajhab zijn moeder houdt heel erg van taarten koken en deed vroeger dan ook heel vaak mee.

De laatste jaren niet meer nadat ze Rajhab had gekregen, hij voelde zich heel erg schuldig, want door hem heeft ze dat al jaren niet gedaan.

Taarten bakken was haar passie en daarom was het super dat een vrouw op de voetbalclub iemand zocht om mee samen te werken, want ze wou meedoen aan een taartenbakkenwedstrijd. Dus Rajhab en zijn moeder bleven daar nog wel even, alleen ging Radjab niet zo makkelijk af, hij zag natuurlijk "De Kickers" feestvieren en champagne drinken, natuurlijk geen echte maar van Jip en Janneke.

Nadat de moeder van Rajhab klaar was, gingen Rajhab en zijn moeder een ijsje eten bij de ijssalon om de hoek van de voetbalclub en dat kon Rajhab wel gebruiken.

De Avond Dat Ik Naar Duinrell Ga

Er is een gratis avond in Duinrell, iedereen mag naar binnen die maar wil. Mijn vrienden gaan ernaartoe en hebben gevraagd of ik ook mee ga. Ik vind het maar eng zo laat in het park. Er heeft al eerder zo'n avond plaatsgevonden en het liep altijd uit de hand.

Mensen moest naar ziekenhuizen, gevangenissen enzovoort.

Ik heb zelfs gehoord dat er ook moordenaars rondlopen. "Scary!" Het liefst blijf ik lekker thuis en kijk naar een filmpje op de bank, maar helaas kan dit niet, ik kan niet zomaar zeggen dat ik niet ga.

Mijn vrienden zouden graag de reden willen weten, wat moet ik dan zeggen? De reden is omdat ik bang ben.

Ze zouden me uitlechten en voor schut zetten.

De enige oplossing hiervoor, was gewoon meegaan ...

Dit heb ik ook gedaan en sprak: om 10 uur 's avonds af op een bepaalde plek, ook al weer zo fijn, niemand waarmee ik ernaartoe kon. Ik zette mijn fiets neer en deed hem op slot. Gelukkig hoorde ik wel wat mensen in de buurt, maar alsnog ... het hart sloeg me in de keel. Ik was op zoek naar de ingang, maar kon hem niet vinden.

Het was al donker, dus ik durfde niet zomaar naar iemand toe te lopen en de weg vragen.

Na een tijdje zoeken vond ik een andere doorgang, nouja ... doorgang kon je niet zeggen, meer een gat in een hek waardoor ik doorheen kon kruipen.

Het gat zag er niet erg vertrouwd uit, maar ik moest toch weg bier, weg uit dit nog engere gedeelte, naar mijn vrienden toe.

Ik wil er door het gat gaan, totdat ik aan de andere kant een schaduw zag, een mens met iets in zijn hand.

Ik probeerde zo snel mogelijk terug te rennen, zo hard ik kon en ik overstuur naar mijn fiets en gil.

Maar het is te laat, ik ben omsingeld, het enige wat ik nog maar kon, was gillen en hoilen.

Maar na een tijdje kon ik zelfs dat niet meer.

Hoogspanning

Ik werd midden in de nacht wakker. Mijn ouders waren in het buitenland en mijn broertje was logeren. Ik werd wakker omdat ik beneden glas hoorde rinkelen.

Ik wou mijn ouders bellen, maar ik kreeg een man aan de telefoon, het kraakte en de man zei: "Je hebt nog 7 dagen te leven." De volgende ochtend kwam ze beneden en er was een steen door de ruit gegooid, er stond op: 'nu nog maar 6 dagen!'

Die dag ging ze naar de stad en ging ze boodschappen doen.

Ze ging weer slapen, eerst even ontbijt maken, broodje met spek en ei, toen ging ze naar boven om haar tanden te poetsen.

Opeens schrok ze! Ze viel flauw neer, haar hond was opgehangen en met bloed stond er op de spiegel 'nu nog maar 5 dagen.'

De volgende dag ging ze naar haar vriendje, maar om bij haar vriendje te komen, moest ze door het bos, dat ze niet zo leuk vond. Ze ging weg. Liep door het bos en opeens zag ze een enge man en even later ziet ze op een boom staan met bloed: 'nu nog maar 4 dagen, schatje.'

Ze werd bang en rende keihard door, ze moest het aan iemand vertellen, ze ging naar haar beste vriendin, maar die geloofde het niet. Ze was echt heel erg bang. Stel voor dat ze over 4 dagen dood is. Ze kon het zich niet voorstellen.

Ze ging naar huis, ze was televisie aan het kijken en opeens ging de telefoon! Ze schrok zo erg, dat ze bijna van haar stoel viel. Ze nam de telefoon op en hoorde niks, toen hoorde ze opeens hevig gehijg.

Ze stond te trillen van angst.

Toen zei de man:

"I know where you are, popie,
I'm looking right at you, popie."

Ze hing de telefoon gelijk op. Ze wist natuurlijk dat ze nog maar 3 dagen te leven had.

Ze belde haar ouders op: "mam, kan je alsjeblieft naar huis komen, ik ben bang."

"Maar meid, wat is er dan?"

"Een man wil me vermoorden."

"Wat!!!"

"Mam, alsjeblieft."

""Maar ik kan niet eerder dan over 3 dagen komen, omdat er geen vliegtuig vliegt."

Ze begon te huilen, heel de nacht, ze wil niet dood.

De volgende dag doet ze de tv aan en er staat: 'je bent er bijna, nog maar 2 dagen, tik.. tik.. tik..'

Ze dacht dat het bijna een grap was.

Ze ging naar haar vriendje, maar die geloofde het ook al niet. Waarom gelooft niemand het?

Ze ging weer slapen. De volgende dag stond er weer met bloed op de witte muur geschreven: 'we zijn er bijna, nog 1 dagje, geniet er maar van, popie!'

Ze belde haar vriendin voor de laatste keer op:

"Alsjeblieft, luister nou naar me."

Ze geloofde het weer niet.

De volgende dag is ze dood.

Had haar vriendin maar naar haar geluisterd!!

Inbraak

Op een dag in Amerika waren we in Seaworld.

De dag was heel goed verlopen. We hadden lekker gegeten en alle shows gezien.

Toen we weer bij ons vakantiehuisje waren, gingen mijn vader en moeder boodschappen doen voor het ontbijt van de volgende dag, dus mijn zusje en ik waren voor een uurtje alleen thuis.

Wij gingen gewoon even tv kijken, dus er was niets aan de hand, dachten we ... Ik schatte dat het ongeveer half zeven was.

Opeens werd er aangebeld. Mijn zusje wilde opendoen, maar ik vertrouwde het niet.

Stel dat er een gewapende man achter de deur staat! In Amerika is het niet moeilijk om aan een pistool te komen, dus het zou kunnen ...

Mijn zusje en ik gingen naar boven om te kijken wie het was.

Jammer genoeg had hij een pet op. Hij liep richting de achterdeur! Gelukkig was de deur dicht en veilig op slot.

De man haalde iets uit zijn zak. Het was een sleutel. Hij stak het in het sleutelgat en het paste.!

Hij kwam naar binnen en riep een paar keer.

Ik dacht dat het wel een hele gekke inbraak was.

Dus uiteindelijk ging ik maar naar beneden.

Het bleek de buurman te zijn die wat boter wilde voor het bakken!

Uiteindelijk waren we tot de conclusie gekomen dat mijn zusje gewoon de deur had moeten openen.

De verhalenwedstrijd 2008 is mede mogelijk gemaakt door

te Wassenaar

© de Auteurs

Redactie: Floor Heins - Fernhout

Vormgeving: Floor Heins - Fernhout

Jury-leden: Hans Dijkstal, Dekka Wielenga, Lucie Heins,
Iris Oostlander en Charlotte Kamminga

Druk: Koopman & Kraaijenbrink Publishing

